S. G. THEODORU

VERSURI

VOLUMUL II

NEW YORK 1988

S. G. THEODORU

VERSURI

VOLUMUL II

Schiţe şi Melodii
Nina B. Theodoru

Editura Autorului
28-18 29th Str. L.I.C.,N.Y.11102

New York 1988

Melodii, Copyright 1987
PAU 947-363/4
Nina B. Theodoru

Copyright 1988
Nina & S. G. Theodoru

DIN SOARE APUNE
New York 1971-1980

V A G A R I

De peste mări,
Din tulburi zări,
În zdrenţe fluturând, soseşte
Un cerşetor,
Învins de dor,
Mirându-se în româneşte.

Pe drum e dus,
Înspre apus,
În viaţa lui de paranteze,
Purtat în pas,
Fără popas,
Fără un loc să se aşeze.

În lung şi lat,
S'a'mpestriţat
Pământul tot de pribegie
Şi'ncet se sting,
Când se ating,
Speranţele de bucurie.

O A R E ?

Sus pe lumi fără hotare
Şade lăcrămând şi trist,
Răstignit, acelaşi Crist
Cu aceeaşi întrebare
Către omenire:
O a r e ?

Jos, strivit pe-a lui ogoare
De puternicul vrăjmaş,
Stă al dacilor urmaş
Ce de-atâtea câte n'are
Se întreabă veşnic:
O a r e ?

A C O L O

Acolo unde-s munţii şi dealuri cu poiene
Şi câmpuri însorite, eternă sărbătoare
De spice numai aur ce'n legănat alene
Dezmiardă la sân macii şi floarea de cicoare,

Acolo unde'ntr'una iubirea milostivă
Se dăruie pe sine cu cerul şi pământul
În orele de rugă şi'n muncă de-opotrivă
Iar doina strămoşească a fost întâi Cuvântul,

Acolo unde tihna adusă înserării
Strângea fiori în suflet împodobind catrinţe
Cu stropi din curcubee şi dorurile ţării
Născute'n bătălie sau clipe de căinţă,

Acolo unde fost-a de mult un timp în care
De-a buciumilor sunet se mângâiau coline
Iar dangătul de clopot la Sfintele Altare
Bătea a mântuire să'ndemne şi s'aline,

Acolo, împietrită în veşnică tăcere,
Pe flamuri sângerânde de uri, în ţintuire,
Stau astăzi numai lacrămi de jale şi durere
Iar noaptea-i încărcată de spaimă şi cobire

Şi nimenea nu ştie din cei ce dorm acasă
Câţi s'or trezi cu zorii sub gratii de'nchisoare
Dar în tăceri ce-arată ei spun că nu le pasă
De ei, ci doar de-aceia care rămân îi doare.

Îi doare că o ţară e toată'ntemniţată
Şi plânge răstignită pe seceri şi ciocane,
Îi doare că n'au voie să spere că vreodată
S'ajungă să se'nchine în pace la icoane.

Şi jalea şi tăcerea cutreerând prin lume
Se-opresc din poartă'n poartă, sfioase ca să bată,
Să fie vestitoare în lumea'ntreagă cum e
Când libertatea-i roabă sau moare'njunghiată.

Dar porţile stau mute, nu se deschid de teamă
Sau trag zăvoare grele să nu îşi strice somnul
Şi în pustiuri jalea întregei ţări vă cheamă
Pe interzisa cale, de rugă, către Domnul.

Deschideţi larg cu toţii a inimilor poartă
Şi înălţaţi o viaţă, din searbădă, hoinară,
Ce nici o bogăţie nu poate să împartă,
În unic drum de luptă pentru un neam şi-o ţară.

I M N

Români suntem, români vom fi de-apururi,
Urmaşii bravi ai dacilor-romani,
Din clipe lungi de dragoste de ţară
Ne cresc puteri de luptă pentru ani.

Nimic să stea în cale n'o să poată,
Nici când nimic nu ne-o părea prea greu,
Am moştenit o ţară minunată
De la strămoşi şi bunul Dumnezeu.

Noi te slăvim de-apururi România,
Hotar străvechi, o limbă şi-un popor,
Căci Tu ne eşti şi datorie sfântă
Şi dragoste şi cel mai mare dor.

Români suntem şi veşnic România
Te vom purta prin noi şi prin nepoţi
Pe culmile de glorie şi cinste
Să răspândeşti lumină pentru toţi.

CÂNTEC PENTRU ŢARĂ

Veniţi români, veniţi cu toţii
Să punem dorului hotar,
Să fim stăpâni în ţara noastră
Pe glie, vatră şi altar.

Veniţi români pribegi prin lume
Avem în cer pe Domnul Sfânt
Şi necuprinsă'n măreţie
O ţară pe acest pământ.

Uitaţi de ziua care vine
De greutăţi sau de belşug,
Sunt fraţii noştri în robie,
Batjocoriţi în lanţ şi jug.

Veniţi români, veniţi cu toţii
Să punem dorului hotar,
Să fim stăpâni în ţara noastră
Pe glie, vatră şi altar.

Gem de durere munţii falnici,
Sunt tulburi apele în văi,
Se prăbuşesc stejarii, brazii
Şi'nchise sunt poteci şi căi.

Veniţi români, destule lacrămi
Au curs din ochi nevinovaţi,
Prea multă jale şi-umilinţă
Au cunoscut ai noştri fraţi.

Veniţi români, veniţi cu toţii
Să punem dorului hotar,
Să fim stăpâni în ţara noastră
Pe glie, vatră şi altar.

Sunat-a ceasul! În unire
Să alungăm pe-asupritori,
Pe cei ce în nesaţ şi ură
Ne-au fost călăi şi lipitori.

Să fluture pe vechi hotare
Stindardul nostru sărămoşesc
În semn de sfântă libertate
Pe tot cuprinsul românesc.

Veniţi români, veniţi cu toţii
Să punem dorului hotar,
Să fim stăpâni în ţara noastră
Pe glie, vatră şi hotar.

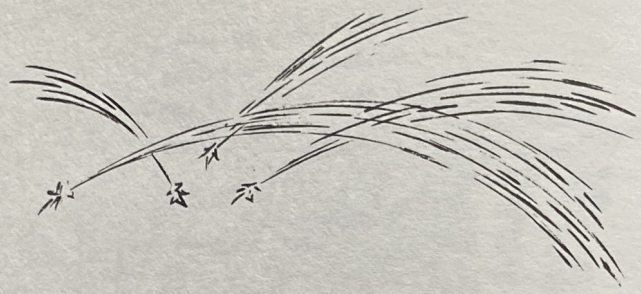

MĂRŢIŞOR

La steaua care-a răsărit
Am vrut să mă înalţ
Dar ani şi ani mi-au trebuit
Întâi să mă încalţ.

Dar în sfârşit, când am pornit
Spre cerul vast, albastru,
N'am mai ştiut din zeci de mii
Nici drum, nici care astru.

M'am rătăcit şi de atunci
Merg unde văd cu ochii,
Doar primăvara, uneori,
Dezbrac cojocul Dochii.

Şi printre aştri, legănat,
Găsesc mireasmă nouă
Şi o umbrelă îmi deschid
Cometelor ce plouă.

Mă pierd în adâncimi de cer
Scăldându-mă în spaţii
Iar când luceferii se-aprind,
În jur, aud ovaţii.

REÎNTOARCERE

Pe-un univers pierdut şi care
S'a transformat în amintiri
Rămân doar semne de'ntrebare
Din şirul lungilor gândiri.

Când pleoapa zorilor tresaltă
Sau când amurgu'mbujorat
Vesteşte că din nou tot altă
Frântură-timp s'a'nregistrat,

E noapte'n zi şi zi în noapte.
În veghe şi în gând curat
Se-adună lacrămi, calde şoapte,
Ce peste tot s'au strecurat.

Încet, din întrebări, scântee
Înalţă stelelor sărut
Şi petrecând Calea Lactee
Culege tot ce-a dispărut.

Se mistuie'n neant decoruri
Şi nou cu vechi de mână cresc,
Se torc speranţele cu doruri
În mângâieri de cânt ceresc.

Te pierzi încet în rugăciune,
În rugăciunile ce-au fost
Şi simţi din nou cum poţi supune
O lume'n tine şi un rost.

Eşti nou născut sub alte stele,
La alt izvor setea ţi-o porţi
Dar te întorci mereu la cele
Ce-au fost şi sunt cu vii şi morţi.

ÎN VIS

În gând şi vis, scrisori într'una
Le scriu pe dorul petrecut,
N'au nici sfârşit, nici început,
Doar împletesc nopţii cununa.

Loveşte ploaia'n geam. Tresare
În mine vântul fluierând.
Mărgean de amintiri, pe rând,
Îl strâng şi'nşirui la'ntâmplare.

Scara şopteşte zvon de paşi,
Răsună'n gol aspre dogiri
Cu clipe noi de amăgiri,
În noapte singurii vâslaşi.

Dar ai venit. Îmi este teamă
C'ai să dispari cu-a lumii vis
Care pe cer începe scris
Cu aştri, clipe fără seamă.

Domnul să-ţi dee înzecite
Ce-ai dat cu zâmbet şi alin,
Şi cornul abundenţii plin
Din lumi de'nşiră mărgărite.

NEPUTINŢĂ

Versuri cânt, versuri presor
Pe potecile de dor
Iar pe cer, pe bolta lui
Eu durerile îmi sui
Drept izvor.

Şi de-acolo când privesc,
Printr'un gol senin, ceresc,
Se aprind raze'n contur
Peste câte le îndur
Sau iubesc.

Cu opincile-mi de fier
Fac din drumuri zodier
Până noaptea prinde zori
Ce de-un strigăt, uneori,
Iute pier.

Cruci nerăzbunate par
Lacrămi ce întins hotar
Umple'n frământări adânci
Lumea aruncată'n brânci.
Plin pahar.

Cerul însuşi s'a umplut
De sfârşit şi de'nceput
Cu a mele neputinţi
Iar Cuvântu'ntors spre Sfinţi
A tăcut.

CLIPE BUNE - CLIPE RELE

Clipe bune, clipe rele,
În vârtej pornesc spre stele
Şi de-acolo, spre pământ,
Frunzele le'ncurcă'n vânt.

Din ascunsă amintire,
Crucile din cimitire
Printre buruiene cresc
Negre şi-albe'n nefiresc.

Dar din cimitir o floare
A'mproşcat pe ceruri soare
Şi de dincolo de nori
Seamănă pe câmp cicori

Iar în plină desfătare,
Chinul picură cărare
Şi împarte, pas cu pas,
Zile în frânturi de ceas,

Strecurând în inimi teamă
Peste murmure ce cheamă
Ca să faci din clipă dar
Pe poteci din calendar.

Un imbold desprins din fire
Şi din caldă'nmărmurire
Te învaţă să porneşti
Fără să le mai gândeşti

Şi pe drum să strângi în tine
Ce-i frumos şi ce e bine
Iar un fleac, ce n'ai văzut,
Face vieţii început.

Creşte stavili în puhoaie,
Floare dalbă în noroaie
Şi'n cenuşa ta să scrii
Rugăciuni şi poezii.

Clipe bune, clipe rele,
Viaţa se cuprinde'n ele
Ori cerşind, ori mândru crai,
Ori mergând spre iad sau rai.

S O A R T Ă

Ai fost născut cu aripi de-avânt şi cutezare
Ca să şoimeşti pământul şi brazde să'mplineşti,
Să pui pe dealuri vie, să strângi din lacuri peşti,
Să torni cu vinul şoapte, încet, la fiecare,
Pe timp de clacă şi poveşti.

Ai fost născut lumină în zboruri verticale,
Ai fost născut suişul ce nu are urcuş,
O inimă vioară iar gândul un arcuş,
Pe plaiul mioritic, c'un grai numai zicale
Din Criş la Olt şi Ceremuş.

Dar ursitoare rele au picurat durere
Şi pe răbojul vieţii luceferi au apus,
Cel înţelept sau tare în drum şade răpus.
Barbarii iar veniră cu-omor şi despuiere,
Blestem e tot ce au adus.

PRIMĂVARA LA PARIS

Adieri cu sânziene
Pe sub bolta'n destrămare
Ce se cerne printre gene,
Alene,
Spulberă scântei de-amnare
Ce'mbracă'n mângâieri de-amurg
Intreg Jardin de Louxembourg.

Umbrele, prelungi tonaje
De'ncântări şi răscolire,
Cu statui în rând, de straje,
În vraje,
Ca'ntr'o carte de citire,
Culeg minutele ce curg
Peste Jardin de Louxembourg.

Frunze numai frăgezime,
Firmament în diademe,
Risipesc din adâncime,
Cu rime
Şi cadenţă'n vers, poeme
Cântate de un Demiurg
Seara'n Jardin de Louxembourg.

HORA FLORILOR

Peste lume zorii
Se desfac fuior
Să aducă florii
Foşnet şi fior.

Şi timid, zorele
Se deschid potir
Iar pe gard mărgele
Zilnic se înşir.

Florile se'nclină
În lungi mlădieri,
Bete de lumină
Şi de adieri.

Sus de aur ora
Cerul l-a străpuns,
Fluier cântă hora,
Triluri dau răspuns.

Flori înaripate,
Catifea, picturi,
Poame aromate
Ard în picături.

Veşti de soare-apune
Curmă-o'ntreagă zi.
Basme or să sune.
Mâine iar va fi

Horă peste lume,
Hora florilor,
Scânteind anume
Dar culorilor.

D O R

Val de dor vine şi trece
Toate'n dorul tău să'nece
Şi mă poartă gând văpaie
La icoana din odaie,
La ungherul din verandă
Din a florilor ghirlandă.

Dor, urît şi amintire
Caută într'o psaltire
Cum sub bolta ce se'ndoaie
Am schimbat soare pe ploaie
Şi iubirea mea şi toate
Pe hâda străinătate?

Clipele în şir, paradă,
Rând pe rând încep să cadă.
Din prăpăstii, negru beci,
De lumină cresc poteci
Ce spre tine mă îndeamnă
Scumpă şi frumoasă Doamnă.

M E R E U

Sap mereu, sap în adâncul straturilor numai piatră
Ale dorului şi ale fără de sfârşit dureri,
Căutând în pene rupte un crâmpei pierdut din vatră
Şi un Azi, ce l-aş vrea Mâine, plin de câte au fost Ieri.

Sap mereu în piatră dură, sapă doru'ntreg din mine.
Sânge prinde să înscrie pe cărare, semn de trudă.
Sap să dau de-un strop de apă ca petale şi stamine
Să nu ştie de-uscăciune, de durere sau de ciudă.

N O R O C

Aş vrea cu fiecare zi
Să mă ascund mai mult în mine
Şi recitind vechi poezi'
Să las răgaz la orişicine
Şi altoind beţia'n vis
Să'nalţ spre cer orice abis,

Să semăn clipele ce trec
Ca să culeg o omenire
Şi viaţa toată s'o petrec,
Să curgă'ntr'una, în neştire.
Pe scenă eu singur actor
Şi tot eu unic spectator.

Cu-a reflectorului lumini
Să tai fâşii bezna din minte
Cu gândurile ce le-anini
Desperechiate de cuvinte,
Să fiu în stare să'nţeleg
Pe oameni fără să aleg.

Şi să pricep din vina cui
S'au strâns îndemnurile toate
În oameni. Sau o vină nu-i
Decât în cel care socoate
Tot cântărind faptă şi gând,
Uitând să intre şi-el în rând?

E drept să'ncerci neapărat
Să cântăreşti a legii fire?
Iar ce cred alţii-adevărat
Dece pe mine să mă mire?
Dar viaţa ce o am acum
La gând nu-mi dă răgaz nicicum.

B R A Z D Ă

Brazdă cu parfumul aspru, fumegând când ochii zării
Somnoroşi privesc pe dealuri unduirile cărării ...
Brazde rânduri după rânduri par armate'n prag de luptă
Boii costelivi în frunte şi ţărani cu faţa suptă.

Se răstoarnă brazdă nouă de plugari sau de tractoare
Ca să crească holdă mare. Pâine, pentru cine oare?
Şi plăvanii şi tractorul şi-au pierdut de mult stăpâni
Iar ţăranii'n şcoală nouă mai să uite gustul pâinii.

Şi-au oprit plăvanii pasul, s'a oprit cu ei ţăranul.
Dece brazdă nu ai darul să-i hrăneşti cât ţine anul?
Ce blestem îi poartă'n viaţă numai cu învăţăminte,
Alungaţi din sat, biserici şi-a strămoşilor morminte?

Ce blestem desgroapă morţii şi îngroapă astăzi vii
Şi-a lăsat nebuni să poarte peste tot ura mâniei?
Ce blestem vă fură rodul din câmp sau gospodărie
Şi a alungat din sate pe Ion şi pe Mărie?

Brazdă neagră ce străbunii peste veacuri te purtară
La ce bun trudeşti de roade să le împlineşti în vară?
Te ridică în urgie, cioclu fii şi cu bălanii
Dură groapă ce să'nghită toţi vânduţii şi duşmanii!

DE URÎT ŞI DOR

De urît şi dor
Nu trăiesc nici mor,
În bucăţi, bucăţi,
Imagini boţite,
Clipe de-alte dăţi,
Stau mucegăite.

De urît şi dor
Nimic nu-i uşor
Să îi afli rost.
Pe întins de glie
Tot ce-i rău şi prost
Stă pentru vecie.

De urît şi dor
Doar Cerurilor
Le-a rămas din har,
Ca'n imensitate,
Să bea din pahar
A mele păcate.

De urît şi dor
Învelită'n nor
Lumea n'a lumit;
Universul Naos
Se-aude numit
Şi se pierde'n haos.

UN STEJAR ÎN COLŢ DE VIE

Stejar bătrân ce-ai fermecat
Cu umbra-ţi o copilărie,
La vii priveai întunecat
Stând peste poartă, pălărie.

Din ghinda ta eu ani la rând
Ciopleam soldaţi cu prinţ călare,
Furat de visuri şi uitând
Când mă chemau din depărtare.

Stejar bătrân, când cu topor
Te-a'nscris în plan de prădăciune,
Tu cu o ţară şi-un popor
Te-ai frânt cenuşe şi tăciune.

Dar eu te port viei pândar
Veghind butuci cu nestemate
Ce cu sfială aduc dar
De amintiri îngenunchiate.

D E S T I N

Când toamna obosită dă s'adoarmă
Pe aşternut de frunze sângerii,
Cocorii trec în strigăt de alarmă
Dar nu-s treziţi din vis nici îngerii.

În urma lor se scaldă'n toate hăul
Înlănţuind cu ură minţi şi trup
Dar mândru'n haina nepăsării, răul
Calcă pe ani ce'nghiaţă şi se rup.

Ochii orbesc, urechi n'au timp s'audă
Şi se culeg din vânt făgăduieli
Care'n minciuni încearcă să concludă
Filozofii cu noi orânduieli.

Şi farmecul ce toamna îl desprinde,
Să pună pe altar eternităţi,
Se năruie cu taina unor tinde
Ce-au devenit dureri din alte dăţi.

În van se înfioară tot frunzişul
Şi'ncerci cu el o doină să'nfiripi,
Nu mai sunt drumuri ce să ia suişul
Şi nici de zbor n'au mai rămas aripi.

Î N S E R A R E

Rod de păpădie, sferă, evantai,
Drum îţi faci cu vântul pe la miez de Mai
Sub priviri de stele ce clipesc timid,
Mici grăunţe negre aripi îşi deschid.

Treci pe cer şi plaiuri iute ca un zvon
Ce-a pornit în lume dintr'un sfânt advon,
Negru fir pe care soarele te-a copt,
Te-ai pierdut în umbre, vara, după opt.

Pulberi de cristale toate'ncet s'au stins,
Noaptea poartă paşii unui nou învins.
Jalea creşte dorul, dorul, mângâieri
Ce'nfloresc pe-altarul zilelor de ieri.

EL ŞI EU

El şi eu, noi amândoi,
Jug la carul de nevoi,
Sarică de suferinţi
La copii de la părinţi.

El plângea şi eu am plâns,
Dorul însă eu l-am strâns
Şi-am urcat şi-am coborît
Al adâncului urît.

Şi mai merg încet şi azi,
El şi eu, nişte nomazi,
El prin nori spre infinit,
Eu prin glod, necontenit.

C Ă R A R E

Sclipirea orelor înscrise
Ce se presară'n urma firii
Tânjesc la clipa revenirii
Scăldând speranţele în vise.

Dar picură otrăvi amare
Din mâini întinse ce se-oferă
Iar clipa se transformă'n eră
Alunecând în depărtare.

Singurătatea pritoceşte
Amar cu spini şi cu piroane;
Pe faţa lumii, reci obloane
Se tânguiesc în româneşte.

Se mistuie dorinţi în noapte
Iar noaptea în tăceri se pierde
Prin încercări să te dezmierde
Cu a trecuturilor şoapte.

Mijiri aprind pe zori culoare,
Umbrarul casei strânge stoluri
De ciripit ce umple goluri
Peste'ntunericul ce moare.

Se leagănă în dor iubire
Cu-o nouă zi în avântare.
Din nefiinţă, fiinţa are
Un început în nemurire.

Încet, în trudă, fiecare,
La cele astăzi dispărute,
Firimiturile trecute
Ne dură propria cărare.

Cenuşa cade, gând se-avântă.
Întreg noianul dat uitării
Devine pană, dorul ţării,
Cioplind în aur carte sfântă.

VISURI

M'am pomenit prin poartă'n rai.
La unduirea unui nai
M'am risipit frânturi, bucăţi,
La fel ca şi în alte dăţi:

Trei la sută ezitare,
Şapte încăpăţânare,
Douăzeci timiditate,
Restul dor şi pietate.

DĂLTUIRE

Din versuri voi ciopli cunună
Şi din durerea ce o mân
Să poarte soare, stea şi lună
Pentru întregul neam român.

Am să cioplesc din lăcrămi curse
Şi jalea celor subjugaţi
Arc de triumf până la urse
Şi-un marş de paşi înaripaţi.

Ciopli-voi codrii şi câmpie,
Aceeaşi ţară care-a fost
S'aducă iarăşi bucurie
Iar vieţii farmec sfânt şi-un rost.

FĂRÂME ŞI BUCĂŢI

Dnei şi Dlui Dr. Valer Barbu

Din bucăţi şi bucăţele
Dur spre ceruri noi castele
Şi-mi fac sanie din nori
Bici dând gândurilor mele
S'aflu cerului comori.

Se deschide'n ceruri poartă,
Lumea'nţepenit. Stă moartă.
Surd e-al îngerilor cor
Iar eu cad învins de soartă,
Sfărâmat de-urît şi dor.

De Crăciun zboară petale,
Stă Cristos oprit în cale
Şi priveşte lăcrămând;
Doar câţiva, purtând sandale
Sau opinci, Îl au în gând.

Clopote se-aud în noapte,
Firea se îmbracă'n şoapte
Dar, ca şi în alte dăţi,
Eu din lucruri şi din fapte
Strâng fărâme şi bucăţi.

NIMICURILE

În râs, printre fapte şi nume,
Sfaturi, vorbe sau glume,
Nimicurile
Umplu hârtia şi plicurile.

Când umbrele negre de noapte
Se-afundă în murmur şi şoapte,
Nimicurile
Se întrec cu şiretlicurile.

Cu clipele grele de mâine
Şi roua pe frunţi pentru pâine,
Nimicurile
Golesc toate polonicurile.

Când picură'n suflet durere
Din dorul albastrelor sfere,
Nimicurile
Îşi pierd vremea cu tipicurile.

DIN TRECUT

Ieri un nume a purtat.
Zboară dor neîntinat
Cu un gând, ce'n desfătare
S'a'ncâlcit în lumea mare

Şi s'a prins cu drag şi sârg,
Luciu poamelor în pârg
Iar din zori şi adiere
A făcut cu floarea miere

Presărând în jur frânturi
Ca de ceară, pe făpturi
Ce-au umplut hambare-o mie,
Bob cu bob, de pe câmpie.

Între oameni, într'un sat,
S'a oprit puţin şi-a stat,
A pornit apoi agale,
I-a urmat în deal şi vale

Şi în toată truda lor
Ca şi'n ritmul horelor,
A păstrat puteri ce vremii
I-a dat straie de milenii.

A cules şi grai şi cânt
Iar în pumn negru pământ,
De prin crâng, înţelepciune,
A aprins un stins tăciune.

Pom cu scorburi, fără rost,
Nu se ştie cum a fost
Scris pe cer decor să fie,
Din nimic o bucurie.

Un şirag de bucurii
Ce le-aveai fără să ştii
Iară azi, priveşti cântarul,
Cumpăna leagănă darul

Şi aştepţi fără să speri,
Zilele care-au fost ieri
Ca să-ţi facă de mai este
Timp, o lume ca'n poveste.

DE ZIUA TA

Aş vrea un vers scăldat în har
Să-ţi fie încântare
Şi să-ţi închin un plin pahar,
Să-ţi dăruiesc o floare.

Şi poate un nimic, simbol,
Să-ţi spună în tăcere
O cuvântare, mic obol
De drag şi mângâiere.

Iar de n'ajunge din alean
Să'ncapă pe hârtie
Eu îţi doresc ca an de an
Să ai doar bucurie.

Să-ţi fie viaţa precum eşti,
Seninul te'ncunune
Ca în legende şi poveşti
Şi'n doinele străbune.

DOAMNE !

Doamne, vreau să-ţi bat în poartă.
Unde-ţi este poarta Sfinte?
Cartea ce o am mă minte,
Scrie'n ea numai de soartă
Iar a mea stă ca şi moartă,
Pe cuvinte.

Doamne, oare ce păcate
Mă trag veşnic la afund
Lăsând undelor rotund?
E păcat în cele date
Să aştepţi bine, dreptate
Şi un prund?

Dacă nu, puţin doar crapă
Poarta ce duce spre rai
Ca să văd la cât sperai
Lumea ca să te priceapă,
Şi în rai de-i loc să'ncapă
Şi de-l dai.

P R E C A T I O

Deschide Doamne poarta, prin uşile deschise
S'aduc în rai cu mine desaga mea cu vise
Şi-un car întreg cu doruri şi'n amintiri o ţară
Cu toată bucuria ce-a fost odinioară.

O ţară ce copiii, în zilele ploioase,
O vor găsi-o'n pagini cu marginile roase,
O vor găsi-o'n basme de lumi ce-au fost odată
Cu domni, eroi sau rude, bunici sau poate tată.

Deschide Doamne poarta, aş vrea fără păcate
Să pot intra şi spune şi ţie câte toate.

Aş vrea să-ţi spun ce poate o ştii de-atâta vreme,
Un neam întreg e'n lăcrămi şi de durere geme.
Ei nu mai au nici pâine iar haina le e zdreanţă
Şi tac privind pământul, lipsiţi de-orice speranţă.

Citeşte-mi Doamne visul, durerile şi dorul,
Redă şoimilor aripi iar aripii dă-i zborul,
Sfărâmă lanţ şi gratii şi-adu în plinătate
O zi de mâine, nouă, o zi de libertate!

MĂRTURISIRE

Nu-i vântul, burniţa, pricina
Că mă tot strâng ca un arici,
Învălui totul doar în vina
Că nu-mi găsesc un loc aici.

N'am căutat în lume aur,
N'am dat prin ciur al văii prund,
M'am bucurat s'aud un graur
Sau să desprind darul rotund

Şi să culeg mireasmă tare
De pârguire şi'mpliniri.
M'am bucurat de-orice cărare
Şi-am strâns-o'n sacul cu-amintiri.

Am netezit apoi ţărână
Umblată-atâtea mii de ani
Sau frământată'ncet, în mână,
De domni şi de desculţi ţărani.

A fost o lume nesfârşită,
Plină de crez şi de sublim,
Cu trudă mare-agonisită
De moşii celor ce albim.

De-aceea azi rămân cu vina
Că nu-mi găsesc un loc aici,
În mine singur port pricina
Şi mă tot strâng ca un arici.

URÎT ŞI DOR

Vârf semeţ de munte
Cu norii pe frunte
Amenințător,
Peste sat şi vale
Dă să se prăvale
De urît şi dor.

Râu ţâşnit din stâncă
Taie vale-adâncă
Către câmp şi-ogor,
Apele departe
Înecul să-l poarte
De urît şi dor.

Cer fără lumină
Spre pământ se'nclină
Dar nu e sudor
Ca în alte dăţi.
Aştrii stau bucăţi
De urît şi dor.

Singur în pustie
Vers sfios se scrie,
Singurul odor
Ţintuit în fiare,
Toţi îl văd cum moare
De urît şi dor.

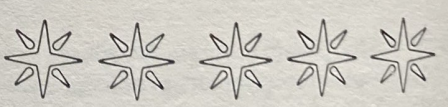

ÎN CENUŞE

După-adânci filozofii
Morţii-s morţi iar viii vii
Şi'nţelepţi mereu se nasc
Din cirezile ce pasc.

În cenuşa unui Vechi
Scormonesc un Nou, perechi,
Şi îndeasă'n colivii
Morţii, ca să pară vii.

Sus lozinci, slăviri, onor,
Jos în umbră, jaf, omor
Iar la ordin, jug al sorţii,
Trec coloanele, trec morţii.

Mute'n mari înţelepciuni,
Vetre stau fără cărbuni,
Casele fără de porţi,
Morţii vii iar viii morţi.

N U !

Nu înhămaţi sălbătăciune
Nici chiar la pluguri aurite
Şi nici în iesle sau păşune
Nu trageţi ghete pe copite.

Nu puneţi văl pe libertate
Şi nici pe-a vieţii bucurie,
Nu cântăriţi cele iertate
Cu greutăţi de nebunie.

Nu alungaţi copilăria,
Nu bateţi tinereţea'n cuie,
Nu asmuţiţi iar barbaria
Că nu ştiţi unde-o să se suie.

Nu încercaţi să'ntoarceţi ape
Căci râu de râu dacă se leagă
Prin dor de văi şi-ajung să scape
Vor îneca o lume'ntreagă.

SCRISOARE DE ACASĂ

Clipă de clipă, zi de zi, acelaş dor m'apasă,
Dorul de tine, cel plecat de ani şi ani de-acasă.
Paharul meu de suferinţi e astăzi un ulcior
În care lăcrămi am ascuns şi dorul de fecior.

M'aş da bătută ca să pot să plâng cum se cuvine
Şi nu numai în gând să fiu alăturea de tine.
Dar ne-a fost scris, ca peste lumi, să semănăm dureri
Prin neputinţa noastră de-azi şi-a zilelor de ieri.

Sau poate Domnul ne-a'ncercat. La ce? Doar Domnul ştie!
Să îndurăm de la păgâni batjocuri şi urgie,
Să-mi văd căminul pustiit, în lume tu plecat
Iar tot ce'n jur a mai rămas de ură'ntunecat.

Fără să vreau, răul crescu în mine îndârjire
Să pot să rabd şi să îndur ce'ntrece-o'nchipuire
Căci nu mai sunt dureri şi nu-i neînfricat blestem,
Scornit de-o mână de nebuni, pe care să-l mai tem.

Când fruntea din pământ mi-o salt şi îi privesc, într'una
Cer să m'alunge mâniaţi: "Luaţi de-aci nebuna!"
Eu îi privesc însă zâmbind cu gândul dus în zbor
Ce-mi poartă peste mări şi ţări şi dragoste şi dor.

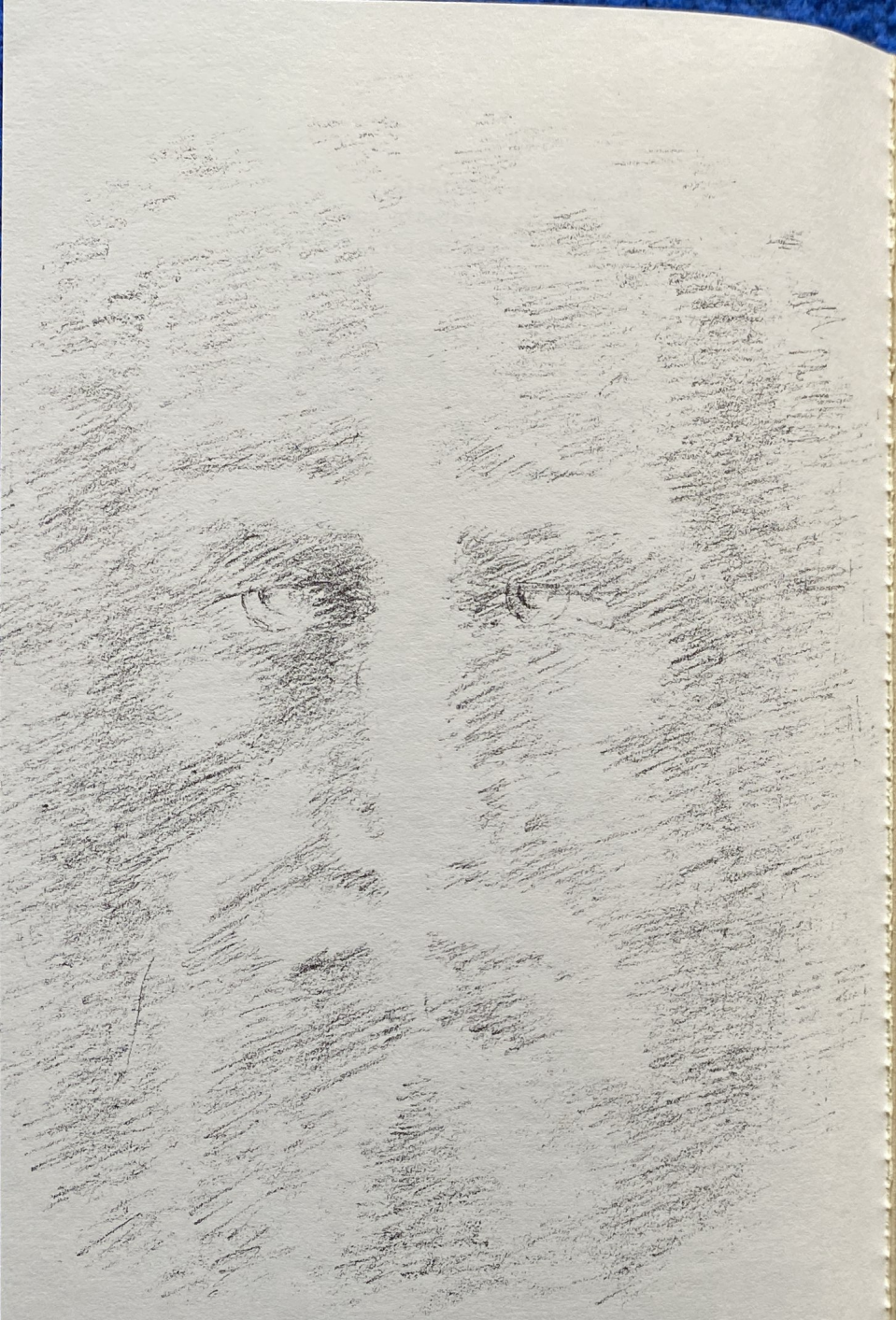

PASCALĂ

S'a oprit din scris şi pana.
Toate, de înmărmurire,
Las' să picure din rana
Fiului, Dumnezeire.

"Iartă-l Doamne că nu ştie
Ce-a făcut sau ce doreşte,
Azi s'a lepădat de iie
Şi-a uitat de pâini şi peşte.

A uitat să-şi oglindească
Ceru'n milă şi iertare,
Purta coif, azi poartă cască
Şi mereu ceva nu are.

Strânge'ntr'una ca'n blesteme,
Strânge, depăşind măsura,
Şi visând la diademe
A'ncurcat mila cu ura.

Tu i-ai dat să-Ţi poarte chipul
Cel întru desăvârşire,
El Îţi numără nisipul
Şi se'mbată din potire.

Tu ai vrut stăpân să crească
Şi'n dreptate să-Ţi urmeze,
El, din dania cerească
Totul vrea să'nstrăineze.

Iartă-i Tu deşertăciunea,
Iartă Doamne tuturora,
Repeta-voi rugăciunea
Până când va bate ora."

Picură din rană sânge.
Buze binecuvântare
Murmură iar lumea plânge
Şi se'nşiruie cărare.

Cade brumă de culoare
Peste ouă ce le'nchină.
Dor genunchii, umăr doare,
Creşte crucea în lumină.

Frunţi se pleacă la mormântul
Ce-are piatra răsturnată.
Şoaptele le poartă vântul:
"Iartă-i Doamne încă-odată!"

RAZE ÎNTUNECOASE

Seara înserează,
vremea vremuieşte,
Ochii culeg noaptea,
fruntea strânge cute,
Vântul poartă pe-aripi şoapte ne'ncepute,
Gând de ieri te'mbată şi te amăgeşte.

Urci puţine clipe,
ore curg la vale,
Te resfiri,
se'mparte sfânta dăruire
Şi frânturi în tine află găzduire
Pe câmpii de trudă şi pe munţi de jale.

Clipe de speranţă,
ghes de bucurie,
Când învingi urâtul,
te topeşte dorul,
Sufletu-şi striveşte în picioare zborul
Şi se'neacă'n mlaştini de durere vie.

MILENII

Galilei Galileianul,
De un secol trece anul,
Trec furtuni împodobite,
Mâzgăleli, minţi adormite.
Un mileniu
În decenii,
Trei decenii
Cinci milenii
De'ntuneric pustiite
Spulberate în copite.
Lumea-i piatră, lumea-i ghiaţă,
Manechine şi paiaţă.
De milenii
Trece anul
Răstignind
Galileianul.

PRĂBUŞIRE

Dor, urît şi'nstrăinare
Peste lume hora poartă
Mistuind dorinţa'n soartă.
Timpu-i mort şi giulgiu n'are.

Ziua stă rănită'n coastă,
Noaptea deşirată cade,
Cerul fără de arcade
Prevestire-i de năpastă.

Nu mai e nici o cărare,
Totul e o ne'ntreruptă
Prăbuşire'n care luptă
Dor, urît şi'nstrăinare.

CRÂMPEI DE PRIMĂVARĂ

Pe'ntregul cer, mai peste tot, au apărut
Crestări adânci, albastru clar în goliciune
Ce se-oglindeşte în băltoace, libaţiune,
Din zbor, de repezi ploi, pământului sărut.

De după nor, măreţul soare, cald şi blând,
Alunecând printr'o cascadă de lumină
Este uimit că zeci culori acum se-anină
Împrăştiate peste tot ori strânse'n gând.

Un fir de vânt stârneşte iar uitat frunziş
În horă, prin văzduh, cu pomi şi lume'n sfadă.
Râzând nebun, el ia pe rând stradă cu stradă,
Fuge în cerc, vine'napoi şi-o ia pieziş

Dar peste vânt, sus către nori, au săgetat
În frac, cu trenă despicată, rândunele
Şi harnice au început cerul să-l spele,
Să-l lase vor strălucitor şi'mprospătat.

La mine în balcon în soare râd brânduşi
Iar o albină'n roua lor cât poate'noată,
Dispare-apoi într'un potir de floare, toată.
În urma ei trei gâze vin, mici trepăduşi.

O muscă s'a oprit din zbor şi m'a privit,
A prins curaj şi-a început, fiindu-i rece,
Cu de-amănunt picior după picior să-şi frece;
Apoi văzu că locul nu-i chiar potrivit.

Dar nu mai ştiu ce gând al meu a supărat
Ori cer, ori vânt căci s'au pornit fără de veste
Nori cenuşii, balaurii cei din poveste
Iar vântul să se mânie cu-adevărat.

Pe cer parcă s'a răsturnat întreg ocean
Plin cu cerneli. Un fulger lung, la întâmplare,
S'a'ntins pe cer, de sus în jos, ca să-l măsoare
Cu tunete vestind alai de alb mărgean.

Şi gândul stă strivit de geam. O zi s'a dus,
O vară iar, una în plus mâine coboară
Şi anii trec şi se petrec şi'ncep să doară
Cu zilele care pe rând pier la apus.

T A I N A

Frumoasa mea cu ochii ca furtuna
Ce risipesc şi soarele şi luna,
În taina din cetatea ta tăcută
Aştepţi mereu legenda ne'ncepută,
        În ochi cu semne de'ntrebare
        Şi adâncimi fără hotare.
Asculţi în schimb atâtea verzi şi-uscate
Şi le primeşti ca o anuitate
        Cu grije şi răbdare.

Frumoasa mea şi aprigă şi blândă
Ca armonia cerului flămândă
De linia sau umbra ce aşteaptă
Să crească'n perfecţiune-o nouă treaptă.
        Prin sacrificiu şi durere
        Aduni din trudă iar putere
Şi ca Manole, vrednică cum eşti,
În tot ce faci pe tine te zideşti
        Cu cărămizi de re'nviere.

ORE ÎNLĂCRĂMATE

Ore mici şi ora mare
S'nvârtesc în cerc, cărare,
În bondarul de argint.
Prin fereastră, zvon de mint
Poartă împăcare.

Ore mici se'ncurcă'n viaţă.
În oglindă, o paiaţă,
Tot ce vede e pe dos
Şi se vrea murdar, pletos,
Împărţind dulceaţă.

Ora mare nu încape
La ea lumea să se-adape.
Bate miezul nopţii'n porţi,
Viii îi trezesc pe morţi
Şi plutesc pe ape.

SPRE PLATON

Pe a zilelor alei,
Au trecut dintre acei
Ce-au lăsat în urma lor
Umbra'n nesfârşit covor,
Care creşte şi se-aşterne
Temelie grelei ierne.

Pe nevroze'n freudian
Stă făşii întregul an
Şi din ele-au răsărit
Proaspăt, gândul rătăcit,
Ce prin ani şi depărtare
Readuce contemplare.

S'AU PIERDUT GRĂDINILE

după Ioan I. Mirea
lui Ioan I. Mirea

S'au pierdut grădinile
S'au pierdut şi morţii
Atârn ca sidilele
La răscrucea sorţii.

Caut cardinalele,
Unde m'aflu oare?
Ruginite-s zalele
De frig şi oroare.

Ninse-mi zboară pletele,
Cine ne desparte?
Osândite stemele
Au rămas departe.

DESPRINDERE

Sanie de stele mi-am făcut din visuri,
Am cioplit din gânduri cerbi cu coarne de-aur
Ca să port înaltul în afund de-abisuri
Şi s'ascult concertul fluierat de-un graur.

Zbor prin cer de basme, zbor prin timp şi lume
Să culeg imagini ce s'au risipit,
Să le strâng grămadă, munţi şi câmp, un nume,
Prins în cânt şi foşnet şi în ciripit.

Mă desprind aievea. O parte din mine
Se pierde pe-albastru în eternul zbor.
Alta, nevăzută, se-adânceşte'n sine
Stivuind cu râvnă dragoste şi dor.

AMĂRĂCIUNE

Ceru-i cristal în care-azurul
Într'un răsfăţ s'a tolănit
Pe-un fir de vânt, purtând condurul
Pe-acelaş drum neprihănit.

Apele curg şi se mângâie,
Ori cât le-ar fi drumul de lat,
De malul ce-i dat să rămâie
În urma lor neconsolat.

Pământu-i blană miorie,
Pe ramuri noduri se'ncreţesc
Ca să aducă bucurie
Şi verii fruct împărătesc.

Dar oamenii ce trec pe stradă
Nimic din toate n'au zărit
Decât un haos ce-i arcadă
De la Apus la Răsărit.

Un haos, omenirii rană,
În vorbe, minţi fac ascunziş
Şi inimile-s toate stană
Iar ochii strâng păienjeniş.

Minciuna, ura şi trufia,
Crescute'n marş tărăgănat,
Se-amestecă cu nebunia
În tot ce-i bun şi minunat.

Pe oameni Doamne Tu îi scapă
Din haos! Zi Cuvântul Tău,
Le dă din nou pământ şi apă
Şi bunul dincolo de rău.

Iar dacă nu, Te învoieşte
Şi fă-mă streang să mă răzbun.
Şi nu Te teme, nu sfârseşte
O lume cu-încă un nebun.

PERPETUUM

În perpetuum ocol
Prin gânduri păienjenişuri,
Noaptea s'a albit domol
Agăţată în frunzişuri.

Înapoi alunecuş
Trage, smulge şi sfâşie
De-am ajuns ca ieri, acuş
Să uit ce e bucurie.

Nemişcat în timp rămân
De atât cât mă'mpresoară
Nu mai pot nici car să mân
Nici să-l plimb pe-odinioară.

În ocol sunt osândit
Liber doar în închisoare.
Sus pe cruce un bandit
S'a întors spre cel ce moare.

În perpetuum ocol
Viaţă vino, viaţă ia-mă,
Moarte care-mi dai târcol,
Nu sunt eu cel ce te cheamă.

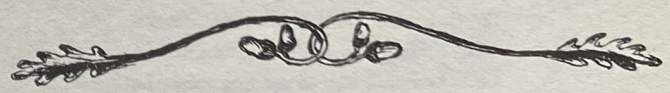

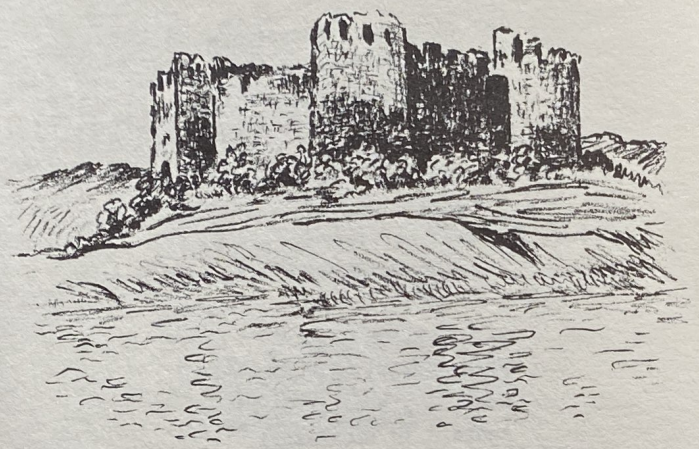

DESIDERIUM

Flăcăi înainte să mergeţi
Pe drumul truditelor ore.
Eu coarda întinsă, săgeţi
De aur, cu note majore,
Prin voi către cer închinare
Voi da ce nici cerul nu are.

Să mergeţi mereu înainte
Cu dorul şi dragul de ţară
Şi clipa din inimi fierbinte
S'o faceţi mereu să tresară
Căci viaţa-i o luptă cerească
Cu iz de tămâie şi pască.

Feciori, dintre căi doar pe una
Să mergeţi mereu mai departe
Şi'n lauri să creşteţi cununa
Pe datini, pe cinste şi carte
Iar flori de aduceri aminte
Presăraţi pe-a noastre morminte.

LIMBA STRĂBUNILOR

Nu lăsa să se-ofilească
Limba noastră din străbuni,
Peste şapte mări o poartă
La cei răi şi la cei buni.

Lasă lacrima să curgă,
Strânge doruri care cresc,
Adu plâns şi bucurie,
Toate'n graiul românesc.

Creşte'ntr'una scrisul nostru
Ca unealtă şi stindard,
Du-l în zbor fără hotare
Către aştrii care ard.

Seamănă în lume graiul
Şi-l împarte'n patru vânturi,
Dă-i aripi şi rod de aur
Şi prilej de joc şi cânturi.

Moştenit-am limbă sfântă,
Grai de doine şi cazanii
Ce-au purtat-o cu mândrie
Şi boierii şi ţăranii.

A ARMÂNILOR PIND

Armâne Pind, tu santinela porţii
Prin care generaţii au trecut,
Tu ai înfrânt şi lanţurile morţii
Şi secole cu turme-ai petrecut.

Bătrâne Pind de glorii fără număr,
Cu cer în dezmierdare arcuit,
Egeea şi Balcanii-i ţii pe umăr
Şi fiii lângă vulturi i-ai suit.

De-acolo sus i-ai învăţat că'n lume
E moarte râpa, viaţa mii de căi
Iar cerul a împrăştiat anume
Cu sfânt şi om, netrebnici, hoţi şi răi.

Când fiii ţi-au plecat, din înălţime,
Din urmă le-ai strigat a gliei legi:
"Ce datini sunt păstrate din vechime
Cu fiecare zori să le culegi.

Fii dârz armân, în clipele profunde
Eu, Pindul, lângă tine grănicer,
Oricând va fi nevoie ţi-oi răspunde
Cu glas de neam, între pământ şi cer."

G Â N D

Mereu aceeaşi noapte
Şi veşnic iar aceeaşi zi.

Dar undeva, departe,
Când voi ajunge, nu va fi

Aceeaşi lungă noapte
Şi'n şir de zile, nici o zi.

A C E L A Ş I

Trecui prin lume fără voie,
Am atârnat pământul într'un cui,
Am barca veche a lui Noe
Dar nu am loc în ea ca să mă sui.

Am îndesat doru'n căciulă
Şi-am ţintuit opincile cu-amar,
Trăiesc în reguli de formulă
Şi'n amintiri de jale şi coşmar.

Dar sunt tot eu, continui proza
Şi versurile'n dragostea dintâi.
Nu m'anghiţit metamorfoza
Ca să visez comori sub căpătâi.

A S T Ă Z I

Spre zilele de mâine eu griji nu mai presor
Căci zilele de mâine îmi poartă grije mie
Prin zilele trecute, perpetu' succesor,
De roade ce revarsă sclipiri de bucurie.

De ziua de-azi mi-e grije, de ziua orişicui,
Ce pare nesfârşită, rănind adânc în soartă
Îţi stinge'n ochi scânteia, încuie ce descui,
Şi'n propria ta ţară, străin, pribeag te poartă.

De ziua de-azi mi-e grije, de ziua de-azi mă tem,
De răul ce strecoară otrăvi în ce-a fost bine,
De răul ce înalţă ce ieri a fost blestem,
De răul ce urăşte de moarte pe oricine.

ZI TORIDĂ

Ţări de vis, o zi toridă,
Totu-i aur şi omidă.
Ţări neţări în foc şi gheaţă,
Morţi ce nu avură viaţă.

Din nebuni, eu mai nebunul
Hore'ntind aşa de unul
Şi'ntr'o ploaie de ciomege
Încerc lumea a'nţelege.

Teascuri storc înţelepciune
Ce sting ultimul tăciune
Dar în coş şi în căldare
Eu strâng pace şi iertare.

ÎN LUNA MAI

E Mai, e luna sărbătoare a dorurilor ce s'au strâns
Să se renască'n crud şi verde pe un trecut de scoarţă veche
Şi să strecoare'ndemn în toate, să le apropie pereche.
E luna care'n soare zvântă roua din gene după plâns
Cu sălcii, ramuri curgătoare
Ce strâng cascade de culoare.

E luna Mai, lună de visuri şi de atâtea aşteptări,
E luna ce încheie dorul cu paşi pe-a cerului cărare
Ca să aducă bucurie la ochi ce umezi prind în zare
Din linii, foşnet de lumină, anticipate alintări
Ce s'au pornit cu flori să dee
Coroane vii şi curcubee.

ZI DE TOAMNĂ
(Variantă)

În cascade de mătase
Soarele, cu raze lungi,
Umbră de lumină coase
Gândurilor ce le-alungi.

Crengile stau încordate,
Frunze galbene-au pălit,
Binecuvântării date
Daruri noi s'au zămislit.

Via poartă'n sârme poame
Sau se-anină de haragi,
Şiruri lungi ca nişte coame
Purtând uriaşe fragi.

Toamnei mândre, călătoare,
Toate ei i se cuvin,
Ea îmbracă'n sărbătoare
Pâine nouă şi nou vin.

NOTE DE DRUM

Strasbourg, sute de picioare
Încurcate, obosite,
Stau în şir, pe coridoare,
În vagon înghesuite.

Sunt în grevă iar francezii,
Mărţişor şapt'zeci şi şase,
Ne-a ajuns ora amiezii
Cu vagoanele netrase.

Suntem în întârziere.
E o linie blocată,
Accident şi deraiere
Ne comunică o fată.

Sorţii aruncară zarul
Şi mă resemnez la toate.
La ce mi-aş vărsa amarul?
Fac francezii ce se poate.

DIN TREN

Peste tot pe deal se poartă
Ochi cu gânduri vechi de mână,
Vie stă natura moartă
Depănând fuior de lână.

Ceţuri sparg păduri şi dealuri,
Vii pe coastă lasă'n urmă
Calde sărutări ce'n valuri
Se'mbulzesc cu pomii turmă.

Casele, pe-acoperişuri
Solzii roşii îşi arată,
Un dâmb cu mărăcinişuri.
Patru vaci, un gard, o fată.

Roţile în cor îndrugă
Alungându-mă prin lume;
S'ar părea că'n ritm de fugă
Zeii fac cu mine glume.

Dar e-o glumă care-mi place
Şi-am să'nod cu'ndepărtare
Ieri şi mâine, voi desface
Din buchet mărgăritare

Să aştern pe file rupte
Aruncate'n patru vânturi
Căi de viaţă ne'ntrerupte,
Căi de ţară, căi de cânturi.

ŞI RĂU ŞI BINE

Când priveşti prin geamuri zorii,
Zori pribege ca şi tine,
Cu-amintiri de munţi, podgorii,
Tare-i rău ... dar tare-i bine.

Când cu viu glas se grăieşte:
"Vreau cu ei, nu vreau cu tine"
Şi o spui în româneşte,
Tare-i rău ... dar tare-i bine.

Când te culci trudit de soartă
Însă ştii că nimeni vine
Noaptea ca să bată'n poartă,
Tare-i rău ... dar tare-i bine.

SE ÎNŞIRĂ ZILELE

Se înşiră zilele,
se înşiră anii,
Pe-a amintirilor pârâu
straje-s bolovanii.

Gândurile strâng ecou,
sunet sec de oase.
Te-amăgeşti, încerci popas
peste file roase.

Strălucire, imnuri cresc;
la ai tăi, la tine,
Sună a batjocură
chiar cuvântul bine.

ULTIMUL CÂNT

Se-apropie clipa în care
Deabea voi mai scrie un cânt
Cu versuri de cuminecare
Pribeagului dor pe pământ.

Se-apropie clipa în care
Voi scrie şi ultimul cânt
Trecând prin a lutului ghiare,
Uşor, ca o boare de vânt.

Se-apropie clipa în care
Sfârşitul va fi primul cânt
Ce trepte încet să coboare,
Din ceruri, la mine'n mormânt.

NU ÎNTREBA

În piept port depărtarea dar în mine
E veşnică aceeaşi veche cale,
Luceferii se'nşiră pe coline
Şi umbrele se'nalţă siderale.

În bezna nopţii, pârtii sclipitoare,
Caleidoscopul căii tuturora,
S'au transformat în dor ca să măsoare,
Pe clipe lungi, cum creşte aurora.

Nu întreba care blestem într'una
Petrece calea drumului 'nainte
Şi nici cum de străbat desculţ furtuna
Strângând un univers întreg în minte.

A PATRA DIMENSIUNE

E clipa ce'n sine cuprinde
Trecut împietrit şi mişcare,
În suflet un sac de merinde
Cu semne şi semn de'ntrebare.

E clipa de-o clipă şi-atâta
În care urât şi frumosul
Cu pană de aur sau bâta
Aleg din nimicuri colosul.

E truda în care încape
Cu lumea întreagă o clipă,
Mormânt în adâncuri de ape
Sau soare purtat pe aripă.

FRÂNTURI DE GÂND

Cu fiecare zi care se duce
Se risipeşte-un gând şi-o rugăciune
Iar fiecare flacără ce arde
În urmă lasă-acelaşi biet cărbune.

O treaptă urci cu fiecare clipă
Pe'nlănţuirea zilelor urzite
Spre un sfârşit în care porţi cu tine
Întregu-ţi univers, spre infinite.

Dar undeva pe cer se încrustează,
Să strălucească în eternitate,
Mărunte osteneli strânse grămadă,
Învăluite'n crez, pentru dreptate.

DESCULŢII

Roma, Nero-a vrut s'o ardă,
Alţi nebuni întreaga lume
Încercând să pună zgardă
Cerului, să-i dea alt nume.

Dar au fost şi unii care
Într'o sfântă nebunie
Au zidit spre cer cărare
Iar din lupta lor mândrie

Şi deşi desculţi, în cale,
Într'o bună dimineaţă,
La duşmanii toţi în zale
Ei au stat să dee faţă.

Toţi desculţii se închină,
Strălucesc zalele'n soare,
Lupta a'nceput. De tină
Orice strălucire moare.

Iartă Doamne mercenarii
Dar la cei cu faţa suptă
Ce nu-ţi numără dinarii
Biruinţi le dă în luptă.

Adu iar orânduiala,
Adu iarăşi omenia,
Ia din suflet îndoiala,
La români dă România.

ALUNECUŞ

Alunecuş,
infiltraţie,
confuzie,
agitaţie.

Unul cade,
altul vorbeşte,
doar cel mai prost
se dumireşte.

Se mână unii pe alţii,
turmă.
Vor culege
cei de la urmă.

"PRIETENII"

Din putregai,
viermi otrăviţi,
otrăvitori,
Fără veste,
pe flori, muguri
şi pe poame,
Şi nevăzuţi
şi neştiuţi
sunt vestitori:
Să destrame,
să omoare.
Aduc foame.

Noi şlefuiri
dau străluciri
ruginite
Care tot strâng,
îngrămădesc,
intră în naos,
Toate le duc,
nimic n'aduc
decât copite.
Nimic nu-i bun,
nimic nu-i bine,
totu-i haos.

PE GEAMUL ÎNGHEŢAT

Pe geam s'au aninat scântei
De ger. Sunt tainice decoruri
În reîntoarceri din neant,
Popasul ultimilor zboruri.

Şi gânduri noi pornesc în stol
Iar legănarea lor desprinde
Din amintiri de-atâţia ani
Aceleaşi glasuri de colinde.

E vechiul univers pierdut
Cu temi crescând de rătăcire
Pe-un infinit necunoscut,
În căutări de fericire.

Dar te înalţi cu gând curat
Ca florile în primăvară
Şi din scântei de ger culegi
Tot ce-ai iubit odinioară.

U R A R E

Să-ţi dee Cerul harul de binecuvântare
În inimă, în minte şi-a paşilor cărare.
Să-ţi dee Domnul forţa şi-un braţ necruţător
Pentru duşmani, străinii şi cel ce-i trădător.

Să-ţi dee Cerul tihna ca rod al trudei tale,
Să-ţi scoată bucuria izbânzii drept în cale.
S'ajungi ca să verşi lacrămi pe-altarul bucuriei,
Pe glii descătuşate, pe glia României.

GRAND CENTRAL PARK

Doar în parc, imaculate, stau troiene de zăpadă,
Arborii păzesc pustiul, straje lungilor răzoare.
Pe o tufă costelivă şapte vrăbii sunt în sfadă,
Umbre lungi şi ramuri rupte poartă albului culoare.

Dincolo de parc se'nşiră case lungi, pe verticală,
Parcă's zimţi purtaţi pe spate de balauri din poveste.
Temătoare, o colină a strâns multă nea în poală,
Vrea s'o apere de vântul care o ridică'n creste.

Îmi alunecă privirea şi-o alin pe nea şi dune,
Vreau s'alung din amintire jalea vremurilor grele.
Prin păienjeniş de ramuri ce-au pictat pe cer cărbune,
Norii ard în vâlvătaie ca de vreascuri şi surcele.

Dar mă smulg din gând şi parcul ţării numai libertate,
Unde crima stăpâneşte Capitoliu, case, stradă,
Să m'ascund în vizuina a conforturilor toate
Unde-aduc pe ochi de sticlă lumea'ntreagă să se vadă.

Ce n'aş da progres, ştiinţă, stăpânită prin butoane,
Pe o arie de treier, drumeţiri în zori sau noapte,
Trudă'n soare sau pe ploaie peste plaiuri de icoane,
Pe-un cules de-atâtea roade şi pe-a crângurilor şoapte!

M U N U S

Norocul ţi-a bătut în poartă
Dar tu dormeai şi poarta sta de lemn
Şi ai pierdut cu-a zorilor îndemn
Ce te plângeai că n'ai în soartă.

Ţi-ai prins însemn pe-a casei grindă
Şi te-ai pornit pe blestem şi bocit,
Te crezi isteţ şi nu te vezi pocit
Şi stai cu ochii în oglindă.

Eu poartă n'am că nu am casă,
Mă caută norocul în zadar
Dar liber sunt, e unicul meu dar
Ce-aşterne'n colb drum de mătasă.

A Ş V R E A

Aş vrea să dorm, să dorm într'una
Căci n'aflu loc în lume nici în carte
Ci doar în nopţi când se-oglindeşte luna
Pe ţara ce-am lăsat-o-aşa departe.

Aş vrea să merg, să merg, să merg într'una
Pe căi de cer şi zările pierdute
Şi să strivesc sub paşii mei minciuna
Ce-a înghiţit milenii în minute.

Aş vrea să plâng, să plâng, să plâng odată
Cu scânteieri în ochi de bucurie
Pe glia ţării mele minunată,
Să uit ce-a fost, să văd doar ce-o să fie.

ORE MICI

Cristos nu a murit cum spun nebunii
Ci doarme obosit de-urât şi dor,
În vatra lui, încet, se trec cărbunii
În suferinţile cenuşilor.

Se-afundă ţări în mâl de întuneric,
Noi demnitari le-ajută cu minciuni
Şi-aduc cunună celui mai nemernic
Ce vinde pacea lumii pe furtuni.

P E D R U M

Degeaba mă'nconjoară cu uri şi-ameninţare
Ziua prin care astăzi încerc să-mi fac cărare.
Degeaba tună zeii căci nu-mi mai este teamă
De zilele de mâine ce nimeni nu le cheamă.

Bogat în sărăcie, nu am ce mai împarte
Căci ce a fost odată e îngropat departe.

De-aceea merg şi urme rămân ca mărturie
Speranţei că mai este o zi de bucurie
Ce gurii să-i dea zâmbet şi'n ochi s'aducă rouă
Pe ziua ce-a fost veche şi-a devenit zi nouă.

PRECIZARE

Doresc să fac o precizare:
Răspund la orice întrebare
Dar cred că nici o lege nu-i
Să-mi ceară să răspund oricui.

ION NEBUNUL

Un sfert de sută'n calendar,
Sfârşit de an fără colinde,
Fără urări, fără un dar.
E linişte de moarte'n tinde.

Din sat, colhoznicii în rând
Purtând în spate ger şi foame,
Cu-ascunse amintiri în gând,
Printre nămeţi cresc negre coame.

De lucru le e scris în plan:
"Să vânture pe ger zăpadă".
Coloana'n mers pe bărăgan
Ceru-l străpunge ca o spadă.

Colhoznicii în câmp pustiu,
Înghesuiţi unul în altul,
Să-şi plângă soarta nu mai ştiu,
Doar pe furiş privesc înaltul.

Dar unul freamătă pe loc
Şi-a început aşa de-odată
Să se îndoaie de mijloc
Şi pas de joc încet să bată.

S'a rupt din rând şi pământiu
De frig, o horă-aşa de unul
A început dar toţi îl ştiu
Căci e Ion, Ion nebunul.

Nebun ce nu a priceput
Ce e progres şi ce-i lumină,
Ce e sfârşit şi început
Şi binele ce o să vină.

Şi dănţuind, Ion scaieţi
A strâns, cu apă dă să-i lege
Şoptind: "să nu vă înmuieţi
Că bun de rău se va alege".

A pus un băţ, un pai şi-un vreasc,
Trei aţe, petice şi zdrenţe,
Zăpada s'a bătut ca'n teasc
În pas de joc şi reverenţe.

Şi bradul de scaieţi a prins
Să strângă raze de lumină,
Stă paznicul pe loc, surprins,
Colhoznicii încet se'nchină.

În viscol, clopot fermecat
Pluteşte vechile colinde;
Colhoznicii toţi au plecat,
Ion de brad nu se desprinde.

El satului i-a dăruit
Brad de Crăciun şi Sărbătoare,
Doar un nebun nesăbuit
Putea să spună ce îi doare.

N I N G E

Se'ntind hore între case
Şi în hăul gri se pierd
Amintirile rămase
Al trecutului dezmierd.

Ninge-un infinit de stele,
Catifea'n fir de argint,
Printre gândurile mele
Împăcare şi alint.

Creşte-un fulg din depărtare
Şi pe geam face popas,
Semn de binecuvântare,
În nemărginire-un pas.

Legănându-te cu fulgii
Aşterni aur peste lut,
Pui un sceptru'n mâna slugii
Şi iei tot dela'nceput.

Nu mai ninge. Deodată
Gândul a încremenit.
Rece, costelivă toată,
Ziua iar m'a'nvăluit.

1980

An nou, ai venit cu ploaie,
Frig în odaie,
Cu speranţe o mie,
Toate'n prostie.

Stau stană, în aşteptare,
Poate are
Soarta sau dracul o lege
Ca să dezlege

Cele legate cu păcate
Încurcate,
Legându-le din nou, mai bine
Şi pentru mine.

DIN SOARE APUNE
Neu York 1981-1985

CU NOI E DUMNEZEU

Dlui Horia Stamatu

Cu noi e Dumnezeu! El e mereu cu noi
Dintr'un ne-când la zilele de-apoi
Şi-a universului sfânt arbore ceresc
S'a încărcat din plin de rodul românesc
Ce n'are nici acum şi n'are nici aici
Doar infiniţii mari, sau şi mai mari de-s mici.

Cu noi e Dumnezeu, El stâlp şi temelii,
Lumină în lumini şi miez în veşnicii,
Ce a făcut fiinţă din ger şi nefiinţi
Şi din înmărmuriri a înflorit credinţi
Iar din necunoscut noian, a ales dor
S'aducă pentru veci, o lume, un popor.

Popor cu zodie de har, dualităţi,
Ce nu trăieşte'n azi sau alte dăţi
Ci ca o lume şi un hărăzit popor,
Pentru eternităţi, pe drum de viitor,
Culegător umil de bine, de extaz
Şi suferinţi uitate pe valuri de necaz.

Popor român dar şi Poporul lui Cristos
Născut o cumpănă: nici lipsuri nici prisos,
La care muncile şi sărbători şi dar
Se'nchină'n şir la sfinţi din calendar,
Căci el, popor român, Poporul lui Cristos
A fost născut a fi al Domnului prinos.

NEAMUL MEU

Da, neamul meu e tare,
E neamul din Carpaţi
Privind din zare'n zare,
De zei încununaţi.

E neamul pus la poarta
Urgiei, asprei vieţi,
Să străjuiască soarta
Soldaţi ca şi poeţi.

Să moară cu-arma'n mână,
Alţii să treacă'n rând
Ca pacostea păgână
Să cadă tremurând.

El a adus în lume
Şi pace şi belşug
Ce a pierit în spume
Sub hoarde dinspre Bug.

Dar el şi astăzi luptă
Străin în a lui casă
Cu faţa toată suptă
Şi parcă nu îi pasă

De caznă şi ocară
Şi veşnic şade mut
Dintr'un amiez de vară
De sânge şi tribut.

Se îngrozesc duşmanii
Şi'n furie se tem
Că ce-a trecut cu anii
Îi sfâşie'n blestem.

Căci lupta ce o duce
Întregul neam al meu
E lupta de pe cruce
Ce-o poartă Dumnezeu.

STĂPÂNII

Lucruri vii, fiinţe moarte,
Scriu din amintiri o carte
Începută la ampror
Într'o zi a lui cuptor,
Însemnări ce să se ştie
Toate pentru o vecie.

Dar mai scriu şi scriu într'una
Toţi acei tocmiţi cu luna,
Cu toptanul, în hârdău
Strâng ce-i prost şi tot ce-i rău
Şi dau hrană, proză, rime,
La savanţi şi la prostime.

Scuipă prostul, scuipă'n silă,
Nicăieri nu află milă
Dar zâmbesc adânc plecaţi,
Cu soţii şi cu cumnaţi,
Toţi savanţii şi lacheii
Repezindu-se ca leii.

Râd stăpânii, râd în barbă.
Ce-i un om? Un fir de iarbă!
Ori îl calci ori îl coseşti,
Nu-i nevoie să gândeşti,
E de-ajuns să ai putere
C'aduni glorii şi avere.

NOPŢI DE VEGHE

Ochii tăi, gura şi-o floare
Aninată'n bucle largi,
Noaptea în vegheri strecoară
Amintiri ce'n doruri spargi.

Amintire ce-mi întoarce
Zborul paşilor'napoi
La pridvor, la fus ce toarce,
La vioară şi cimpoi.

Anii trec fără oprire,
Noi cu ei şi ei cu noi,
Nume scrise o să mire
Şi-or s'ajungă la gunoi.

Dar în vremuri iar senine,
Peste-un secol sau doi ani,
El şi eu şi nu ştiu cine
La un râu, pe bolovani,

Aşezaţi în rugăciune
Vom privi în depărtări
Peste brazdele străbune,
Peste munţi în aşteptări.

Şi din nou va toarce'n tindă
Fusul de milenii vechi,
Candele o să se-aprindă,
Lumânări vor sta perechi.

Vor sclipi albe pridvoare
Cum au fost de mii de ani,
Prin livezi, roibi şi mioare
Şi urmaşi daco-romani.

DO - RE - MI

Mi bemol. Se sparge rece
Cheia'n Sol şi alte chei,
Ton minor ce te petrece
Prin ce vrei şi ce nu vrei.

Do La Fa, allegro'n vânturi
Ton major cândva ai fost,
Si La Sol printre mormânturi,
Mi Fa Re lipsit de rost.

Do Mi Sol, stacatto'n viaţă,
Mâzgăleli pe-un portativ,
Suflete vândute'n piaţă
În pianissimo activ.

Plânge Sol şi Si Fa Re
Peste cerul stânjenit
Şi pe lăcrămi de mirare
Oglindite pe zenit.

Sol Mi Do în simfonie
Fără tonuri, fără chei,
Pe gherghef de nebunie
Clipele să le închei.

Si La Re de legi brodite,
Unii cozonac, rasol,
Alţii în dureri tacite
Înecaţi în Re La Sol.

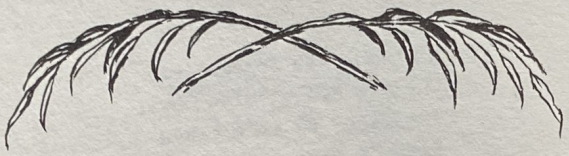

ÎN CAPUL MESEI

Să stai în capul mesei şi un gol
Mai rău ca moartea să te înconjoare,
Să sece al speranţelor obol
Pe clipa nesfârşită care doare.

Ai vrea să mai ţii piept dar n'ai puteri
Să cântăreşti din nou vorbe şi fapte,
E-atâta de străin tot ce-a fost ieri
Că nu'nţelegi nici ceea ce-i dreptate.

Stă năclăit prezent şi viitor
De nepăsări şi-atâta îngâmfare,
Nu poţi nimic s'aduci la numitor
Decât aceeaşi clipă care doare.

O jale'ncorsetată'n neputinţi
Pe-amiezi de zi şi-amiezi de noapte
Se-amestecă cu pulberea de sfinţi
Şi mierea otrăvită pusă'n lapte.

Încerci să uiţi ce-ai fost şi azi ce eşti
Te-ascunzi de mersul lumii înainte
Şi'n tine'ncet cu caznă te striveşti
Ştergând pe rând aducerile-aminte.

Şi te afunzi în gol cu paşii rari
Să ştergi de peste tot trecut şi nume
Fără să ştie nimeni, să dispari
Din tine însuţi şi întreaga lume.

CLIPE NEGRE

Soarta te-a'nvins în aspră vitregie,
Te rupi din lăcrămi, sânge şi cenuşe,
În urma ta se'nchide orice uşe,
Degeaba'ncerci să cauţi bucurie.

Te-arunci viteaz să creşti din rădăcină
Un paradis, frânturi de paradise,
Ziua îl pierzi dar noaptea-l porţi în vise
Şi lupţi mereu uitând de somn sau cină.

Simţi uneori fiorii de izbândă
Şi îţi admiri trei blide şi ulcioare,
Ai vrea să crezi că noul nu mai doare
Iar soarta ţi-e mai bună şi mai blândă.

Simţi bucurii cum cresc, cum se adună
Şi'ncerci sfios cu ele a aşterne
Din nou un drum spre culmile eterne
În graiuri vechi ce parcă altfel sună.

Mai ai puţin cât a rămas din viaţă
Şi'ncerci să pui, ce laşi, în rânduială.
Cu tine'ncerci să cazi la învoială
Ca să primeşti a tihnei dimineaţă.

Dar dragostea ce-ai dat-o ţi se'ntoarce
Otrăvuri de minciună şi ocară.
Te copleşesc cu vorbe de măscară
Într'un blestem ce în ascuns se toarce.

Nevinovat, ajungi o infracţiune.
In pas domol, în plină nepăsare
Duşmanii trec spre mult şi spre mai mare
Râzând că au putut a te răpune.

MI-E DOR

Mi-e dor de zâmbetul tău rar,
Mi-e dor de serile'n umbrar,
Mi-e dor de verile trecute,
De revărsări de soare mute,

Mi-e dor de lungile poveşti,
De cum erai şi de cum eşti.
Mi-e dor de şipot de pâraie
Şi de icoana din odaie,

Mi-e dor de clopot, de tălăngi,
Mi-e dor de miel, mi-e dor de crăngi,
Mi-e dor de munte şi de stână,
De'mbrăcăminte'n in sau lână.

Mi-e dor de dorul cel dintâi,
Mi-e dor de cele ce le-amâi,
Mi-e dor de-aleanuri vechi, uitate
În negurile'ndepărtate.

Mi-e-atâta dor că lăcrămi curg
Pe zori de zi şi pe amurg,
Pe rănile ce plâng deschise
Întunecând vechile vise.

METROPOLA

Piatră rece, piatră sură,
Se deschide ca o gură
Pe schelet de fier, carcasă
Cu privirea de cristale
Ce se'mprăştie pe cale
Dar nu-i pasă.

Sus, rânjând, viţel de aur,
Jos rechini, noaptea balaur
Ce te-alungă cu sudalme
Şi la colţuri te pândeşte.
Umbre'n dungi frica ţi-o creşte
De simţi palme.

Ziua-i lungă, ziua-i grea,
Munca te striveşte'n ea;
Vii acasă dar n'ai casă,
Mişti ca peştele pe mal,
Te simţi frânt, te vezi banal.
Cui îi pasă?

Te-amăgeşti cu gând că poate
N'or să fie rele toate
Şi'n anume circumstanţe
Sau aşa ca nu ştiu cine
Care-avut noroc la bine
Şi-ai speranţe.

VISE UITATE

Călătorii în vis înşiruite'n rând,
Călătorii de dor de-alung de drum flămând
Spre tolba lumilor cu lapte şi cu miere,
Cu zile ce răsar în clipa care piere.

Un vis desprins din vis, tăcute mângâieri
În care-i încurcat un mâine'n azi şi ieri.
Trec râuri de lumini prin codri de safire
Să lumineze palid o carte de citire.

Se'ncurcă gându'n fapt iar faptele dispar
Să'ngheţe'n trăsături şi zumzet de viespar
Iar când e tot sfârşit, coboară reverie
Ce face-un vis uitat prilej de bucurie.

C Ă L Ă T O R

Plutesc pe coji de datine străbune,
Un călător pe-o plută fermecată
Cu un catarg înalt de rugăciune
Şi pânze înfoiate de-altă dată.

Zbor cu senin spre ţărmuri înorate
Alunecând pe gânduri transparente,
Trecut şi viitor împerechiate
În scânteieri a clipelor curente.

Plutesc în nopţi de-argint sau cătrănite
Şi nu le pot găsi deosebire
Iar vântul sună-a ropot de copite
Şi oase vechi, viori de tânguire.

Trec prin strâmtori de vaiet şi blesteme
Şi nu mă tem când mă izbesc de stâncă
Sau sufletul mi-e discutat pe teme
Ori mă trezesc că sunt în viaţă încă.

E-un azi etern, oceanele stau goale
Iar pluta'n nicăieri încremenită
Cu vele de avânt ce-atârnă moale
Peste o zi cu moartea logodită.

BLESTEM

S'ajungi să fii o lumânare
Şi fiecare
Din capetele ei să poarte
Câte o flacără de moarte.

Să arzi încet, în suferinţă,
Fără dorinţă,
Până ce flăcări, faţă'n faţă,
Se vor muşca pe-aceeaşi aţă.

ORICÂTE CĂI

Oricâte căi am împletit în lume
Şi urme de opinci am semănat
Pe-o pribegie ce s'antins anume
Să pară'nvesmântată în iernat,

Oricâte clipe-au fost să se întreacă
Cu ani de suferinţă grei şi lungi,
Oricâte săbii au ieşit din teacă
Să te oprească blestemul s'alungi,

Oricâte stele-am strâns în podul palmei
Lăsând în beznă cerurilor bolţi,
Oricâte'nţelepciuni am dat sudalmei
Ce sfâşia cu oţeliţi-i colţi,

Oricâte-au fost şi-or apărea sub soare
Şi'nfrângeri vor opri şi drum şi vers
Voi sta iar drept, voi sta iar în picioare
Să cuceresc în mine-un univers.

UNIVERSALA SIMFONIE

Din scoarţa zilelor trecute,
Din cioturi vechi care stau mute,
Din cele ce s'au scris în piatră,
Din cele ce s'au strâns la vatră,

Cel care ştie să citească
În dania dumnezeească,
Cel ce găseşte'n omenie
Drum nesfârşit de armonie,

Cel care'n lume pierde toate
Şi iar, din nou să'nceapă poate,
Cel care nu-i teamă de soartă
Şi nu bate la nici o poartă,

În tot ce-a fost şi tot ce face,
De-şi poartă'n mâini inima'n pace,
Devine'ncet o melodie
În infinita simfonie.

ÎNDEMN

Să nu cunoşti necaz nicicând
Nici chiar în gând
La vorbe spuse sau la fapte,
Când dă în foc cafea sau lapte,
Când ce vrei tu nu vrea nevasta,
Când un copil sparge fereastra,
Când pierzi la joc şi se duc banii,
Când făr' folos ţi se trec anii,
Când ai dureri în braţ şi şale,
Când te slăbeşti din balamale
Şi iarăşi când
Într'una uiţi ce ai în gând.

ORDIN

Un moşneag tare hapsân
S'a gândit c'ar vrea să scrie.
Doamne, ce mai bucurie!
Mai bine să scuipi în sân,
Rugăciuni să faci şi cruce
Ca de scris să nu se-apuce

Căci ce scrie nu-i cu haz.
Alţii sunt plini de talente,
Au scântei polivalente,
Moşul nostru, de necaz,
Vede rele colosale
Şi la alţii şi-ale sale.

Când termină rău şi prost
O cârmeşte'n dor şi jale
La toate ce-i ies în cale.
Rege eu de aş fi fost
Ordonam: moşneag ce scrie
Să ajungă în sicrie.

Scrisul nu-i de-un moş catâr
Ci de oameni plini de viaţă
Care cântă foc şi ghiaţă
Lumii'ntregi, făcând hatâr
Cu lozinci, cu sex şi poate
Dans din şold şi dans din coate.

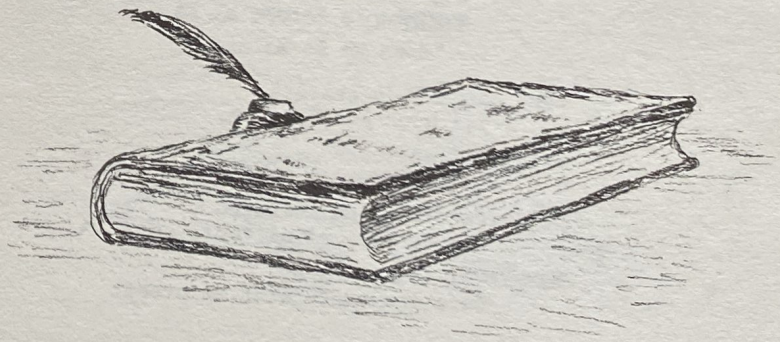

LA VOLAN

O beţie de culori
Proiectată peste nori
Şi pe-un petec, doar puţin
Cer rămas curat, senin,
Cu un soare ce petrece
Lumea, cu lumină rece.

Pe un highway, la volan
Nemişcat, fără elan,
Trec prin lume, manechin,
Şi mirându-mă mă'nchin
Strecurându-mă'ntre linii
Numărând stâlpii şi pinii.

Nu văd capăt, nu văd rost,
Mă simt slab şi mă simt prost
Şi'n beţia de culori
Bine-ar fi să poţi să mori
Lăsând cerului lumină
Şi ponos şi'treaga vină.

FRÂNTURI

Când oamenii de ştiinţă
    îşi aduc prezicerile,
Filozofii etalează
    de sus contrazicerile
Se opreşte-o clipă Dumnezeu
    din treburi şi al lumii rost
Mâhnit şi neînţelegând
    dece ies toate atât de prost.

NEDUMERIRE

Sunt nebuni şi vor mai fi.
Nu schimbi lumea într'o zi,
Nu o schimbi în ani de zile
Cu blândeţe şi cu mile.

Să lăsăm însă nebunii,
Chiar dacă-i cunosc pe unii,
Să dospească în trădare,
În minciună şi sudoare.

Dar mă'ntreb bunii ce fac?
Se ascund veşnic şi tac?
Cred ei oare că-i cuminte
Să-l asculţi pe cel ce minte?

Cred ei oare că-i frumos
Să laşi totu'ntors pe dos
Şi comod stând deoparte
Să cauţi răspuns în carte?

Nu-s flămânzi nici însetaţi,
Hărţuiţi sau înşelaţi,
Au belşug şi au de toate,
Sunt în bunuri până'n coate.

Ce aşteaptă, ce mai vor?
Vor să stee până mor
Să se'mbuibe şi să tacă
Şi nimica să nu facă?

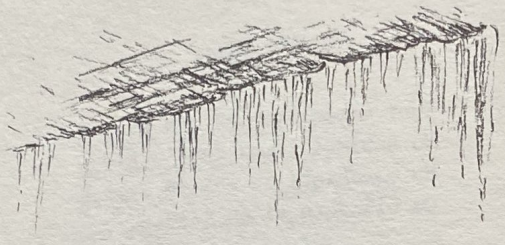

SCRISOARE LA MIJLOC DE IARNĂ

Mi-e frate frig, mi-e frig, un frig care ascunde
Cu zdrenţele şi plapuma, livida faţă,
În iad de-i chin, nu-i fiertu'n smoală ci e gheaţă
Şi vine-atâta frig, de nu mai ştiu de unde.

Abea mă târâi uneori până la uşe
Să o deschid, să văd şi eu dacă afară
Este mai cald decât în mica mea cămară.
Nu reuşesc, mi-e mâna gheaţă în mănuşe.

În jur se'nalţă un pustiu de luciu rece
În care nici un vis nu-şi mai găseşte locul,
Doar de ajung la mărţişor, de am norocul
Dar timpul a'ngheţat şi el şi nu mai trece.

Pe undeva s'au stins şi doruri şi speranţe
Iar de atâta frig nici foame nu-mi mai este,
Trăiesc ca'n vis, coşmar de întâmplări funeste
Cu'nţepeniri de frig chiar la zăvor şi clanţe.

De la un timp mă tem, mă tem de nebunie.
De săptămâni de-abea mă stăpânesc, îmi vine
Ca să întreb de pinguini pe orişicine,
Cum de găsesc în ger îndemn şi bucurie?

Mi-e frate frig, un frig ce'ncearcă să mă poarte
În nemişcarea mea, totală'nţepenire,
Prin reci cristalizări peste nemărginire
Pe-un nesfârşit tăiş de viaţă şi de moarte.

RĂSCRUCE

Te zbaţi să treci răscrucile de soartă
Dar te opreşti din nou la o răscruce.
Ca'ntr'un ecou porneşti pe-un drum ce duce
Spre ce doreşti dar calea-i stearpă, moartă
Pe pas târâş ce'nscrie
Înmormântări de bucurie.

Stai înlemnit în mijlocul răscrucii.
Nu înţelegi nimic, nici ce se iartă,
Nici vină ce-i, nici ceea ce e soartă.
Nu îndrăzneşti să-ţi faci nici semnul crucii.
Nu înţelegi ce ţi se spune
Şi că nu-i loc pentru minune.

E-un gol imens şi simţi că tu eşti golul
Şi slăbiciunea altora e'n tine,
Vrei să ajuţi dar nu mai ştii ce-i bine,
Vezi doar, înveşmântat în negru, solul,
Ca'n poza cărţii de citire,
Zburând spre tine'n izbăvire.

AICI ŞI ACOLO

Mă ridic spre ceruri în rugă şi doruri
Şi din preaînaltul eternelor coruri
Mă întorc arcadă în alunecare
Peste munţi şi plaiuri, Atlantic şi mare.

Sunt mereu aicea şi acolo veşnic,
Candela aicea, dincolo gol sfeşnic.
Ce-a'nflorit din trudă a prins rădăcină
Cu chipuri aicea din lumea vecină.

Când seva se'nalţă, dor de nouă viaţă,
Gândul de departe arde şi îngheaţă.
Când noaptea se lasă şi în jur e pace,
E în zori acolo, omu-i treaz şi tace.

Când în veselie unii-şi cântă sorţii,
Eu aplec paharul ca să bea şi morţii;
Uit că sunt aicea, las gândul să zboare,
Ce-a fost bucurie, e rană şi doare.

DISONANŢE

Incerte enigme incipiente
Prin forţe de acţiuni în divergenţă
Dispar în sfere pline de secvenţă
Trăgând concluzia din accidente
Ce vin plocon, în rostogol,
Cu lumea lor plină de gol.

Printre tonalităţi senzoriale
Apar tulburătoare discrepanţe
Balanţelor în disonanţe
Pentru exportul noilor binale
Ce construiesc luând din vânt
Îndemnul bâlbâit de-un tânt.

Ciudăţenii sugestive, conture
Pe alte dimensiuni şi perimetre,
Factori comuni pentru uitate vetre
Şi'n divergenţă pălimar cu mure,
În coş, pe tăvi de sorţi,
Cu mătrăgună pentru morţi.

Dar înhămând păgânul dor de ducă
Cu-a trăsnetului dezrădăcinare,
Te-orbeşte lumea cât de nu le are
În divergenţe-acţiuni, fugă năucă,
Impact, opinii şi psaltiri
Înconjurate de martiri.

AŞTEPTARE

Trudind merg înainte s'ajung iar înapoi,
Urcând pe gene colbul şi ţintuind asfaltul
Pe-un povârniş ce duce spre poarta cu Înaltul
Unde m'aşteaptă teii, dulăii, cai şi oi,
Păstrate pentru mine, avuturi de la voi
Tainic de tot ascunse, în beznă sub gunoi.

Domneşte peste Terra mai marilor samsar.
Măririle-s la masă şi se servesc deserturi
De ţări fierte în lăcrămi cu sos de acareturi.
Eu am scăpat de-onoruri că-s purice şi sar
Dar cei rămaşi stau rânduri, cu feţele de var,
Înfăşurând în zdrenţe speranţe în zadar.

Aici despre acolo, acolo de aici,
Un du-te vino'n vorbe. Sub geam, dintr'o cutie,
Te'mproaşcă cu un zâmbet o nu ştiu ce, ce-i vie,
Să-ţi dee ştiri, de toate, să poţi să semeni frici
În lumea fără lume, cu uriaşi pitici
Şi bogăţii tot locul ce nu poţi să ridici.

În propria mea umbră, ascuns stau şi aştept
Ferit de marii de-astăzi ce-au sfărâmat hotare
Şi'n goana lăcomiei n'au semne de'ntrebare,
Cât şi de înţeleptul ajuns mult prea deştept
Sau prostul ce se crede cu dracul că e văr,
Aştept să-mi aplec capul pe piept de adevăr.

DE PAŞTI

Dă-mi Doamne ochii, ochii de-altă dată
Care'n prisosul razelor de soare
Zâmbeau la cerul bulgărit de vată
Ce da'n căldură unde de răcoare.

Dă-mi Doamne ochii ce plimbau de mână
Cu ghioceii, primele brânduşe
Şi-un fir de iarbă care iar amână
A primăverii larg deschisă uşe.

Dă-mi Doamne ochii plini de încântare,
Cu rouă'n ei de-atâta bucurie
Când în livezi, cu fiecare floare
Se înscria un vers de poezie.

Belşug de-atâta farmec şi culoare
Aduse'n preajma zilelor de Paşte,
Azi, amintire, un trecut ce doare
Şi-i răstignit în lumea ce renaşte.

B E Ţ I E

Nu e vis, e o beţie
Când mergând în sens invers
Cuprind lumea într'un vers
De elan şi bucurie.

Ameţesc când urc Slăvirea
Într'un zbor de-avânt nebun
Peste rău şi peste bun
Ca să împlinesc uimirea.

Îmbătat de libertate
Mă simt tare, un colos,
Iert pe cel ce-i ticălos
Şi dau tuturor dreptate.

Când beţia mea se curmă
Mă înec de-amărăciuni,
Îmi e frig dar n'am cărbuni
Şi mă mistui fără urmă.

CÂNTAŢI!

Când m'o purta mireasa tuturora
Pe aripi ce înscriu apuse vieţi
În voalul ce trezeşte aurora
Spre Tine care ştii fără să'nveţi,

Când coborând, în piept voi lua suişul
Pe-a Sfintei Cruci, spre alte dimensiuni,
Pe care-i răstignit şi Nistrul, Crişul
Şi Dunărea şi-atâtea promisiuni,

Când voi spăla păcatele din mine
Cu trudele din anii de urgii,
Când uşa mea se va deschide'n Tine
Şi-mi vei şopti: "acuma poţi să vii",

Un zâmbet cald ca raza de lumină,
Îmi va usca încet, în mângâieri
Şi ultima din lăcrămi ce alină
Şi sângele din rănile de ieri.

Deabea atunci, ca o privighetoare,
În triluri lungi voi deveni un cânt
Ce luminat noapte şi zi de soare
Îl veţi găsi în voi nu în mormânt.

Cântaţi mereu, cântaţi mereu cu mine,
Căci voi sunteţi şi veşnic voi veţi fi
Speranţele din ziua care vine,
Copiii mei, ai mei şi-ai Lui copii.

INCOMENSURABIL

Îmi iubesc nevasta nemaipomenit
Şi-asta nu de astăzi ci necontenit
Chiar din ziua'n care ea a vrut cu mine
Să împartă'n viaţă tot ce-i rău sau bine.

Am zis da în glumă, ea în serios.
Am pornit, ea calmă, eu vijelios
Tot visând castele şi spre ceruri punte,
Ea legată veşnic de treburi mărunte.

Şi trecură anii, sunt copiii mari,
Eu sunt nins la tâmple şi cu paşii rari
Iar în gol de vise fac filozofie:
Ce nu este bine, cum aş vrea să fie.

Şi încet la toate dau de-un neajuns,
Eu pun întrebarea şi eu dau răspuns.
Nu sunt contraziceri şi pe cât se poate
În ce se întâmplă eu le ştiu pe toate.

Doar o întrebare, de mai mult de-un an
Mă tot chinuieşte, cel mai rău duşman.
Vreau să ştiu răspunsul, răspunsul la asta:
Dece în continuu îmi iubesc nevasta?

Ştiu şi de, se ştie, nu e accident
Că se'ntâmplă şi-astăzi destul de frecvent,
Când un Crai de Ghindă, înflăcărat peste,
Aprig să iubească mai multe neveste.

Cum le face faţă sau de-i prins cum poţi
Să'mbunezi nevasta şi să scapi de soţi
Nu interesează, cel puţin pe mine,
Ei să ispăşească ce li se cuvine.

Când însă decenii încet te'nfăşor
Şi iubeşti continuu, nu-i lucru uşor.
Dar mai mult ca asta, să ajungi să fie
Să-ţi iubeşti într'una propria soţie.

Când la orice lege sau orice îndemn
Poţi sta deoparte sau să stai de lemn,
Eu, fără constrângeri, fără să mă roage,
Nu mă schimb o şchioapă şi-s întreg la doage.

Nu ştiu če se'ntâmplă, cine stă de străji,
E spre al meu bine sau sunt rele vrăji
Dar chiar de-s blesteme, eu imperturbabil
Îmi iubesc nevasta incomensurabil.

DIN SOARE APUNE
Poeme Uitate

AMINTIRI DE TOAMNĂ

A ruginit frunza din vii
În curcubeice nuanţe,
Eu pe cărările pustii
Amestec dorul cu speranţe.

Atârnă rodul străveziu
Aici ca'n orice colţ de lume,
Da'n rodul de-astăzi n'am să fiu
Copilul soarelui, cu glume.

Aceeaşi boltă de cristal,
Acelaşi soare cald de toamnă
Îmbracă via de pe deal
Şi către ea mereu mă'ndeamnă.

Mă rup din gânduri şi pornesc
Spre dăruire-a tot ce-i bine
Ca să primesc prinos ceresc
Chiar şi în ce nu-mi aparţine.

Frunza din vii a ruginit
Într'o deplină nemişcare.
Toate se scurg spre infinit
Pe-al viei roadelor răzoare.

Z O R I L E

Printre nori
Clipesc zori
Pe colină
E lumină
Şi-a pornit
Ciripit.
Vrăbii zeci
Nu le'ntreci
Gură rea
Ce tot vrea.
Taci mai bine
Hai cu mine
La fereastră
O măiastră
De grădină,
În lumină,
Îşi răsfaţă
A ei faţă.
Nu te'ncântă
Cum se-avântă
Mândre flori
Către nori,
Către cer,
Şi nu cer
Nimănui?
Dau oricui
Şi pe rând
Zboară gând
Şi-ţi şoptesc
Te iubesc
Dacă poţi
Ca să scoţi
Gând pieziş,
Pe furiş,
Gând catran,
Vechi de-un an
Şi să pui
Unde nu-i
Şi să dai
Chiar de n'ai,
Să aduci
Făr' să duci
Şi să spui
Orişicui
Cu glas blând
Ce-ai de gând,
Să asculţi
Pe desculţi
Şi să ierţi
Pe nedrepţi,
Să fii drept,
Nu deştept.
Zorii vină
Te închină,
Când răsare
Râzi la soare
Râzi la nori
Cer şi flori
Şi în toţi,
Pe cât poţi,
Ca în tine
Vezi doar bine
Şi îl poartă
Vieţii toartă
Peste lume,
Fără nume,
Peste luni
Ce le-aduni
Pentru toţi
Sfinţi şi hoţi

Şi te'mpacă
Şi la clacă
Şi'n pustie
De-o să fie,
Tu cu tine
Către bine.
Sufleteşte
Ia şi creşte,
Azi în pripă
Fă-ţi aripă
Te descalţă
Şi te'nalţă
Către cer
Giuvaer.

PASTEL

Pastel în roz cu flori şi fir ţesut în ie,
Un basm care tăcut anină'n gene rouă,
Imaginile prind conture'n fantezie
Şi lumea ce s'a stins dă loc la lume nouă.

Arici de păpădii în zbor şoptesc destine,
Un ciripit, un tril sau zborul de erete
Presară paşi pe drum şi'ndemn dau la oricine
Ca taine să dezlegi în flori de margarete,

În dragostea de'ntâi, în dragostea eternă,
În grijile de zi sau dor fără hotare,
Din strălucite zori, la bezna din cavernă,
Te pierzi în univers, ce parcă altfel pare.

Nemărginirea e alăturea de tine,
În goană sau pe loc, în viaţa ta, sărmana,
Şi'n visul estompat, călăuzind rubine
Vrei să cuprinzi în mâini pământul şi nirvana.

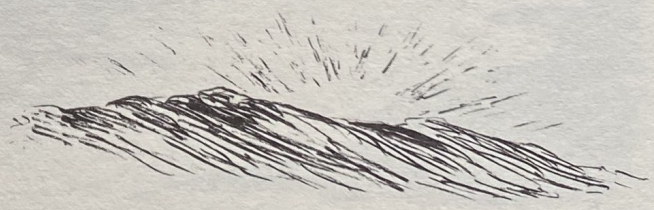

UMBRĂ ŞI LUMINĂ

Clipe nechemate
Plouă mii şi mii.
Se încruntă toate,
Clipe cenuşii.

Picături de ceaţă
Scurmă. Apă dură
Sparge şi te'ngheaţă.

În cămaşe sură,
Un crâmpei de viaţă
Minte şi te fură.

Clipe cenuşii
Se încruntă toate.
Plouă mii şi mii
Clipe nechemate.

DIN SOARE RĂSARE
Bucureşti 1949-1950

DRUM DE ŢARĂ

Drum de ţară singuratec
Ce te-aşterni peste câmpii,
Printre ierburi pari sălbatec
Şi mereu spre mine vii.

Dimineţile pe tine
Treceau vıte'n pas greoi,
Mai târziu vedeam cum vine
Stârnind praf, turma de oi.

Duci cu tine tot trecutul
Astăzi plin de întristări,
Văd sfârşitul şi'nceputul,
Toate dincolo de zări.

Sunt legat cu-o amintire
De-orice cotitură scoţi
În şerpuitoare fire
Adâncite'n praf de roţi.

Ştiu şi locul cel în care
Un biet ciot de rădăcini
Tot sălta căruţi şi care
Lângă nişte mărăcini.

Ştiu şi locul la fântână
Cu salcâmi înveşmântat;
Drum cu roşia-ţi ţărână
Nici o zi nu te-am uitat.

Unde-s timpurile cele
Când tu paşii mi-i purtai
Şi cu maci şi imortele
Calea tu mi-o presărai?

Basm mi-ai spus iar de departe
Farmecul l-ai dăltuit,
Eu, neştiutor de carte,
Stam în umbra ta ferit.

Farmecul casei pe coastă,
Un şirag de miniaturi
Cu pădurea la fereastră
De smarald în picături.

Cu cât drag şi voioşie
Mă grăbeam la ea să sui!
Dar sunt timpuri ce nu'nvie
Pe un deal al nimănui.

Azi, aşa ca altă dată,
Drum aidoma-i rămas,
Toate iar mi se arată
În nostalgicul popas.

Le privesc pe rând pe toate:
Pomi şi praful de pe drum,
Cioturi vechi, tufe'ncurcate,
Mi se par străine-acum.

Drum, mă porţi azi înainte
Pe cărare de dureri,
La bătrânul meu părinte
Trist şi fără de puteri.

Îl găsesc. Parcă nu-i pasă
C'a ajuns trudei simbol,
Casa lui nu-i a lui casă
Şi nimic să pună'n bol.

Doamne-i timpul să te mânii!
Ocroteşte un moşneag
Şi cu el pe toţi românii
Cu o ţară şi-un drumeag.

Poate voi ajunge-odată
Să mai văd pe-al ţării drum
Vreme nouă, minunată,
Peste-atâţia ani de scrum.

VOI NU GÂNDIŢI?

Că lăcrămaţi ochi de copii
Şi-i alungaţi din a lor glii,
Că-i dezbrăcaţi şi flămânziţi,
Voi nu gândiţi?

Şi nu vă doare soarta lor
Când îi priviţi încet cum mor
Pe unde griji aţi înmiit
Şi-aţi pustiit?

Să fii bărbat cât de viteaz
Tot stai în lăcrămi noaptea treaz
Văzând prăpăd, văzând dureri
De azi şi ieri.

Paharul nostru în zadar
E astăzi plin de-atât amar?
Degeaba'n temniţi azvârliţi
Stau fraţi iubiţi?

ACEST PĂMÂNT

Aici ne-am îngropat strămoşii,
Aici trecutul s'a dospit,
Aici părinţii mei şi moşii
Cu trudă toate-au încropit.

Aici am împlântat vlăstare
Şi sapa'n vii şi în livezi
Iar azi vlăstaru-i un pom mare
Iar turma are miei şi iezi.

Că şade casa într'o rână,
Că rodul tot este luat,
Că munca-i toată în ţărână,
De mult noi toate le-am uitat.

Dar nu uităm, nu, niciodată,
Acest pământ e-al nostru bun,
E-un loc şi-o cruce răsturnată
Sub care doarme un străbun.

Aici bunicii şi nepoţii
Pe firul ierbii delicat
S'au închinat şi-au plâns cu toţii
Până la cer s'au ridicat.

Aici copil, eu cu bunica
Am adus flori, m'am închinat
Şi uneori m'a cuprins frica
De-un murmur, de un suspinat.

A fost mormântul prima carte
Cu pagini din letopiseţi,
Culegătorii de departe
A vitejiei frumuseţi.

Aşa am îndrăgit pământul
În care se-odihnesc strămoşi
Ce ne-au lăsat şi rod şi cântul
Şi lauri peste ani frumoşi.

Gânduri curate, temătoare,
Le-am dus pe-aripile de veci,
Mormânt cu o plăpândă floare
Şi-o cruce'n margini de poteci.

Acest pământ ne aparţine
Şi-oricât ar fi de rău sau bun
L-om apăra de orişicine,
Nu vrem să pierdem un străbun.

DORINŢA

Aş vrea în coaja unei nuci
Cu un catarg de scobitoare,
Zburând pe mări cum zbor năluci
În lumea lor nemuritoare,

Să uit tot ce a fost scornit,
Să-mi fac din ape verzi cărare,
Din loc să fiu mereu pornit
Într'una către altă zare.

Când vânt duşman, răscolitor,
Din adâncimi valuri va scoate,
Scântei pe drumul suitor
Le voi urca pe rând pe toate

Îmbrăţişând crestele reci
Şi'n fantezii de vis, în spume,
Eu pe eternele poteci
Voi drumeţi spre altă lume.

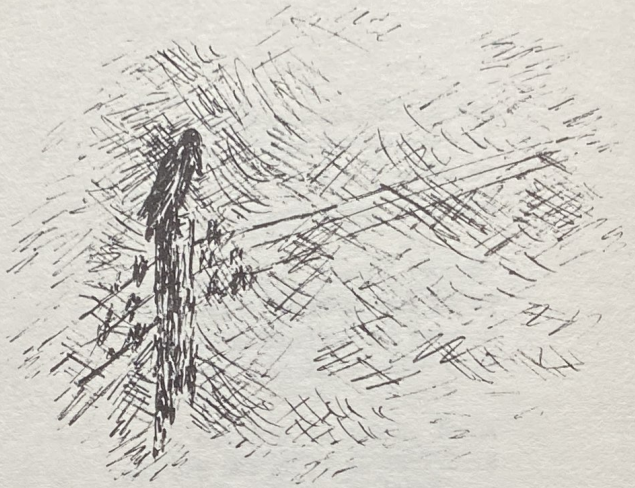

CORBUL

Ca un gând de răzbunare,
Negricios ca un păcat,
Pe un stâlp, la drumul mare
Şade nemişcat.

Pare singur în pustie,
Domn pe câmpuri câte vezi,
Peisaj ce te îmbie
Să filozofezi.

În amurg, obscura pată,
În reflexe-a'nvineţit
Şi de-atâta judecată
S'a însufleţit.

Tobă e de'nţelepciune
Şi din câte a aflat
Nimănui nimic nu spune
Şi e bosumflat.

Când decorul noaptea-i negru,
Stând pe stâlp ca pe un pat,
Filozoful cel integru
Pare estompat.

ETERNA PRIMĂVARĂ

A nins neîncetat în noapte
Tot flori de măr şi de cais,
O melodie numai şoapte
Cu umbre roz de paradis.

Scântei zeloase, călătoare,
Străbat parfumul în colind,
Se scaldă'n razele de soare
Sau în potir de flori descind.

Te naşti cu orice primăvară
Şi'n tine rogi pe Creator
Să stee timpul, să n'apară
Fierbintea lună-a lui Cuptor.

Dar Domnul stând pe norii pernă
Sorti în orele târzii
Ca primăvara cea eternă
Doar tu pe lume ca să fii.

PE RĂZOARE

Un pic,
Mic,
S'a rupt în două.
E de rouă
Şi pe-o floare
Pe răzoare
S'a oprit
Înmărmurit.
Parcă-s ochii ei,
Spune dacă vrei,
I-ai văzut?
Ţi-au plăcut?
Nu ofta,
Lumea-i rea,
Nu te-a vrut,
Nu te-a plăcut,
De eşti tare
Dă-i uitare.

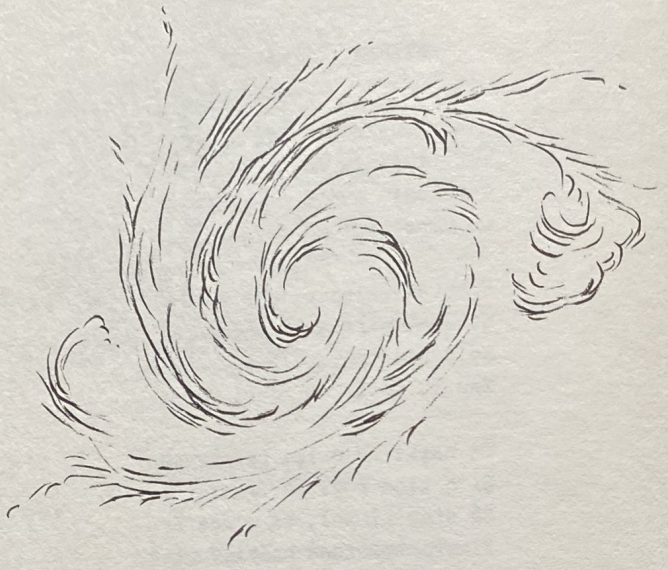

V I S

Pe când scriam, purtat de vise,
Ca un erou pe-un vas elin,
O umbră se opreşte lin
În uşa care se deschise.

Aud o voce mustrătoare:
-"Dece atât de întristat
De lume te-ai îndepărtat?
E singura ta cale, oare?

Ce vrei, în lume ce-ţi lipseşte?...
Te scoală! 'n faţa nimănui
Genunchiul în pământ să-l pui.
Şi dece taci acum? Vorbeşte!"

-"Sătul sunt să cerşesc de pâine.
Eu ieri mereu m'am bucurat,
Aveam şi rod şi gând curat
Şi nu tânjeam flămând spre mâine.

Mă simt atât fără putere
Şi istovit şi cerşetor,
Nu e nimic îmbietor
Ce aş putea dori ori cere.

Mă'ntrebi ce vreau? Dă-mi legea veche
Cu libertate şi cuvânt,
Dă-mi înapoi cer şi pământ
Şi nu-mi vei mai găsi pereche.

Vreau vijelia cal să-mi fie,
Să merg pe nori, ape şi foc
Şi'n urma mea să-şi facă loc
Un iureş cald de bucurie."

Un bubuit şi deodată
Umbra uşor dispare'n fum.
Fără'ncetare cresc acum.
E casa toată spulberată.

Cerul nici el nu mă cuprinde,
Mut stelele făcându-mi loc,
Calea Lactee de mijloc
O prind în vuiet ce se'ntinde.

Am dărâmat cu pieptul cerul
Şi din ruini de infinit,
În haosul nedefinit,
Mi-aleg doar fulgerul şi gerul.

A îngheţat întreaga lume.
Cu fulgere tunând, cobor
Să leg din ne'mplinitul dor
Istorisiri în zeci volume.

Peniţa'nfiptă în hârtie
S'a rupt. Tresar şi mă trezesc;
Se-aude glasul îngeresc:
-"Iar te-ai oprit? Hai tată, scrie."

NOSTALGIE
(Fragment)

Pe mici căsuţe cu şindrilă
Cu ziduri albe, nepătate,
Aş da castele şi palate
Acelor ce le-ar vrea, cu milă.

Pe-o glastră'n geam cu o muşcată,
Pe-un busuioc pus la icoană,
Pe iedera spre cer coloană,
Aş da orice, ca altă dată.

Pe un dulău bătrân şi mare,
Un veteran de la o stână
Ce doarme'n paie sau ţărână,
Aş da din câini pe orişicare.

Pe-o babă mică, gârbovită,
Pe-un moş cu'nfăţişare dacă,
Bun şi la treabă şi la clacă,
Aş da o curte de elită.

Pe-un car cu roate tremurânde
Pe care-l trag încet plăvanii,
Aş da trăsuri, maşini şi anii
Să'ntorc imaginile blânde.

Nu cer şosele, nici canale,
Nu cer nici fabrici, nici uzină,
Eu de la soare vreau lumină
Un codru'ntins şi-umbrita vale.

Vreau soarele, când se trezeşte
Şi se strecoară prin livadă,
Să-l plimb cu mine prin ogradă,
Şi lângă lacul plin de peşte

Şi să-l petrec ziua întreagă,
Să aurim întreaga vale,
Să îmi arate vechea cale,
S'o înţeleg, să mă'nţeleagă.

.....

Căci de copil mi-s îndrăgite
Poteci pierdute în pădure
Şi m'am urcat în pomi, pe şure,
Lângă te'nşiră mărgărite.

De-acolo mi-am văzut părinţii,
Ograda, via şi ogoare,
Acolo, dezmierdat de soare
Am strâns decor în ochii minţii.

Şi doina lină, iute hora
Ce s'au schimbat în ritm de viaţă
În umbra negurilor ceaţă
Au dat îndemnuri tuturora.

Iar frunza codrului, poveste
Fără sfârşit, purtată'ntr'una,
O ştie pe de rost şi luna
Şoptind-o'n văi şi peste creste.

Am râs, am plâns şi'n bucurie
Am alergat către ne-unde
Strângând în câteva secunde
Mai mult decât o veşnicie

.....

Voi ce-aţi venit cu legea nouă
Şi binele ce v'aparţine,
Voi drepţi, mai drepţi ca orişicine
Ce vreţi din bunuri, toate vouă,

Voi nu aveţi nimic la care
Să-mi plec şi viaţa şi dorinţa,
Voi v'aţi pierdut pe drum credinţa
Şi mă'ncercaţi la întâmplare.

M'aţi alungat acum departe
De codri, dealuri şi coline
Sperând c'am să mă uit pe mine
Cum scrie în a voastră carte

Dar vă'nşelaţi, în mine-acuma
Port tei şi brazi, pădurea toată
Cu tot ce zboară sau înoată,
Cu flori ce le sărută bruma.

În mine brazda, rânduri, rânduri,
La soare cald se dezveleşte
Şi nici o brazdă nu lipseşte
Din rănile atâtor gânduri.

Cu soarele de Mai în mine
Se'ntorc iar berze, rândunele
Iar tufele ce's doar nuiele,
De flori şi muguri sunt iar pline.

În mine soarele de vară
Trimite rod să se strecoare
În holde, maci şi în cicoare
Şi mierea cu parfum de ceară.

Eu port a toamnei dezmierdare
În împliniri a multe roade
Cu nopţi de basme şi balade
Pe prispă sau lângă hambare.

Dar simt şi crivăţul cum bate,
Cum suflă ger ce te îngheaţă
Şi te aruncă'n noua viaţă,
Batjocură de libertate.

EU N'AM SĂ UIT

Eu n'am să uit căci am văzut
Bătrâni cu feţele trudite
Şi înţelepţi ce n'au putut
Pricepe zările ivite.

Eu n'am să uit cum scânteiau
Dâre de lăcrămi spre bărbie
Şi nici pe cei care loveau
Pe cei trudiţi în grea robie.

Eu n'am să uit că cel cinstit
De teamă parcă înlemneşte
Şi lângă-ai săi stă îngrozit
De-un om în poarta lui loveşte.

Tu eşti purtat în jugul tău
În muncă grea care te frânge
Şi nu ai drept să spui că-i rău
Şi nu ai voie a te plânge.

Promit departe'n viitor
Şi ca să râdă-apoi de tine
Cer să-l slăveşti pe-asupritor,
Să strigi mereu că-ţi este bine.

Eu n'am să uit că-aţi otrăvit
Pe toţi cei slabi sau fără minte
Iar pe cinstiţi că i-aţi zdrobit
Că n'au pus frână la cuvinte.

În scris, pentru posterităţi
Şi eu şi alţii o să treacă
Omor, robie, nedreptăţi,
Sub noi veniţi ce nu mai pleacă.

ÎNFRUNTARE

Cu toate că învins azi sunt,
Gonit de griji şi de nevoi,
De răutate şi de voi,
Mereu am să vă'nfrunt.

Voi nu simţiţi în adieri
Mirosul aspru de blestem
Ce l-aţi adus cu un sistem
Croit într'un alt ieri?

Voi nu vedeţi stejari cum ard
Şi bradul fulgerat, căzut,
Voi nu vedeţi că-i omul mut,
Că'n doliu e-un stindard?

În brazda gliei semănaţi
A voastră ură şi venin,
Vă bucuraţi de-orice suspin,
În imnuri îl cântaţi.

Voi vă făliţi că ne-aţi înfrânt
Dar aţi uitat că ne călim,
Că mâine iarăşi o să fim
Stăpâni pe-acest pământ.

Atuncea o să v'alungăm,
Avea-vom iar casă, pământ
Şi pe-a strămoşilor mormânt
Flori o să presărăm.

UMBRE

E umbra zilelor de Mai,
Umbre de flori, de fir de pai,
E umbra norilor de vară,
E umbra de odinioară.

Sunt umbre dragi de văi şi munţi,
Umbre de şesuri, căi şi punţi,
E umbra caselor de ţară,
Umbre de pomi ce rodu-şi dară,

Umbre de garduri, de zorea,
Umbre ce stau lângă perdea,
Umbra de codru, argintie,
În nopţile de reverie.

E umbra oazelor din zări,
E umbra din adânc de mări,
E umbra norilor furtunii,
E umbra ce-o sădesc nebunii,

E umbra nopţilor de ger,
E umbra gratiilor de fier,
Şi umbrele din închisoare
Într'o tăcere care doare.

E umbra urii, răzbunări,
Ce-o simţi în oase, ochi şi nări
Şi însfârşit pe datul sorţii,
În mântuire, umbra morţii.

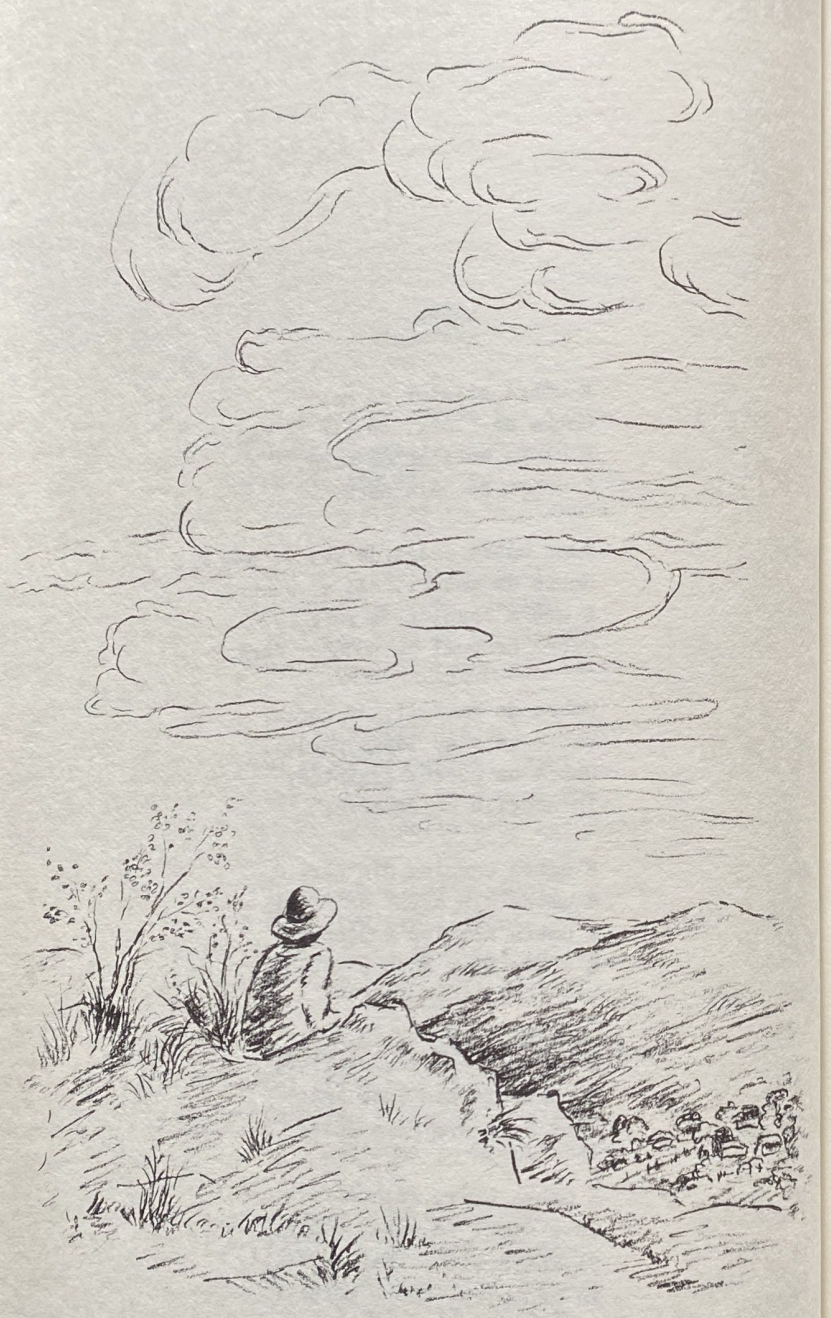

AMINTIRI
(Fragment)

Când am ajuns era amiază,
Sta casa amintirei mele
În jur cu pomii santinele
Ce în zadar au fost de pază.

Ferestrele, pe-alocuri sparte,
Par stele şi scântei, cristaluri
Iar curtea toată până'n dealuri
La spini şi bălării se'mparte.

Poteca cu pătrate dale,
Pe-alocuri doar se mai zăreşte
Iar uşa casei se trânteşte
În scârţâit de balamale.

Cu grabă, scara putrezită
O sui ferind trepte căzute,
Pe lângă geamurile mute
Prind uşi de clanţe văduvite.

O uşe scârţâie şi-mi scapă.
E casa toată pustiită,
Un ciob, o zdreanţă învechită,
Gunoi şi ochiuri mici de apă.

Pe jos mă-aşteaptă, aruncată,
De a bunicii o scrisoare,
O canapea fără picioare
Zace de stofă dezbrăcată.

Tabloul tatei, în odaie,
Tăiat, de umezeli se strânge,
O lume'ntreagă'ncet se frânge
Şi ochii picură a ploaie.

Sub un dulap stă aruncată
Făr'un picior, păpuşa veche,
Numele ei sună'n ureche
Cu amintiri de altă dată.

Dar uşa iarăşi se trânteşte,
Tresar, privesc în jur cu teamă,
Trecutu'ncet pe el se cheamă
Şi ca un fum se risipeşte.

În urmă las casa pustie,
Aud cum uşa se izbeşte
Şi parcă'n inimă loveşte
În rezonanţe de mânie.

DAŢI-MI ÎNAPOI

Daţi-mi câmpia înapoi
Şi dealurile'mpădurite,
Daţi-mi al apei lin şuvoi
Şi holde aurite.

Daţi-mi iar liniştea de-atunci
Cu drumuri lungi şi cu cărare,
Cu soarele râzând în lunci
Şi nesfârşita zare.

Daţi-mi o clipă ce-am cerut,
Daţi-mi'napoi să-mi aparţină,
Nu vreau al Iudelor sărut
Şi'n loc de grâu, neghină.

ARHANGHELUL

Era în ceruri pace, o pace negândită
Şi raiu'ntreg cu lumea-i de-arhangheli şi de sfinţi,
Se-afla în contemplare, în cânt şi rugi fierbinţi
Şi vorba întru Domnul era mereu slăvită.

De-odată, un arhanghel Luminei se închină
Şi spune: "Doamne Sfinte, un lucru vreau să ştiu,
Eu până când în ceruri arhanghel o să fiu
Şi până când în spaţii voi răspândi lumină?"

-"Dar ce-ţi doreşti scânteie? În infinit, departe
Eu am luat fiinţă ca'n mine tu să creşti
Şi crezi că e o lege pe spaţiile cereşti
Ce nu-i a perfecţiunii şi nu o poţi împarte?"

-"M'am tot gândit Stăpâne, aşa cum e pământul
Nu poate să nu aibe vre-odată un sfârşit
Căci veşnicia lumii, în timp, m'a covârşit
Şi liniştea din ceruri nu-şi dă deznodământul."

-"Cauţi sfârşit la lucruri ce-au fost din totdeauna,
Finitul nu există iar cât e infinit
Cuprinde-o părticică din ce e împlinit
Şi încă-atât de mică de-o mistuie furtuna.

Un lucru se sfârşeşte cu mult, mult înainte
Să fi putut s'apară şi-apare când s'a stins
Sau după el în spaţii de-o rază de-i atins
Căci timpul e o glumă, e-un joc doar de cuvinte."

-"Când sunt atât de multe că nici nu poţi socoate
Şi nu-i nici începutul şi nici sfârşitul nu-i,
Că nu ajungi vreodată în rânduri să le pui,
Tot trebuie să fie un scop suprem la toate."

-"Eu sunt în toţi şi toate şi toate sunt în mine,
Eu sunt izvor de viaţă şi legea'ntregei vieţi
Şi de-opotrivă-s aştrii cu râuri şi scaieţi
Atâta timp cât legea îi poartă spre mai bine.

Supremul este legea şi legea-i perfecţiune
Şi-atunci când întru dânsa tu fapta ţi-o închini
Pe drumul tău spre bine, de calci numai pe spini
Tot reuşeşti din mine frânturi să se adune."

-"Prea monoton e raiul în albu-i fără pată
Şi prea uşor e drumul de bine şi de bun
Când nu pot duce-o luptă,când n'am ce să răzbun.
Nu-i vrednic oare-acela ce'n rău o să străbată?"

-"În rău? Dar ce e răul, şi'n rai de ce vrei pete?"
-"Spre perfecţiune Doamne un singur drum Tu dai,
Culorile ce'mbată le-ascunzi sub alb în rai,
Nu-s lupi s'alerge'n haite iar printre nori erete.

Tu ţii un echilibru ce mă îngheaţă Sfinte,
Dezechilibru-i totul, e viaţă, libertăţi,
E dreptul la ispită, întreguri, jumătăţi,
E dreptul la beţie, gândire şi cuvinte.

Eu ştiu că doar prin lege şi'n lege am putinţă
Dar simt că-s rupt din Tine, da'n Tine am rămas,
Nu m'am clintit din crezu-mi dar am făcut un pas
Şi te slujesc Stăpâne cu toată-a mea fiinţă.

Spre Tine, pe mii drumuri vreau lumea să pornească,
Spre Tine, că'mpreună suntem acelaşi drum
Iar bezna şi durerea le-aduc doar ca să'ndrum
Spre farmec şi-armonie ce'n toate să domnească.

În marmoră săpa-voi trup de femei şi fete,
Munţi voi sălta spre ceruri şi'n văi cu umbre reci
Vor curge râuri, ape, vor şerpui poteci,
Vor fi cirezi de vite şi zburătoare'n cete.

Din boabe'nmiresmate voi stoarce'n cupe vinul,
Ispitele în calea oricărui om să stea
Dar cel ce te'nţelege, ce e al Tău să-ţi dea
Fără să'ncurce legea cu răul şi veninul."

A stat o clipă Domnul, zâmbind, căci era noaptea
Şi-atunci către arhanghel, pe-al raiului decor,
Ecou prinse răspunsul cu-al îngerilor cor:
-"Sunt toate împlinite, acum e ziua-şaptea."

NU ŞTIU CUM SĂ TE'NCHIPUI

Nu ştiu cum să te'nchipui dorită Libertate
Ce porţi pe a ta frunte sunt lauri sau doar spini?
Ai fost mereu în oameni sau ai rămas departe?
Ai fost din veci sau fructul de lăcrămi şi suspini?

Eşti zeul plin de glorii şi neînfrânt de veacuri
Sau mintea'nbolnăvită a celui ce e sclav?
Nu eşti la fel ca spuma din crestele de valuri,
Ceva şi un nimica a unui joc mârşav?

Eşti poate tu Satana cu masca de mai bine
Sub care râzi într'una un râs hohotitor
De lumea care proastă se'ncrede-acum în tine
Şi drumul tău Satano devine drumul lor.

De când e plin ulciorul de chin şi-amărăciune
Pe tine Libertate mereu te pomenim
Ziua în gând şi şoapte iar noaptea'n rugăciune
Şi când vei da îndemnul spre tine-o să venim.

DOARME TOT ORAŞUL

Doarme tot oraşu'n pace,
Dorm sergenţi în colţ de stradă,
Doar pisica mea mai toarce
Vrând în braţele-mi să şadă.

Ca şi mine nici ea n'are
Somnul ce cuprinde totul
Şi de nu mă'nşel, se pare,
Că în sobă doarme focul.

Ştiu, tu biata mea pisică
La ce jânduieşti acuma,
Ştiu, pe când erai tu mică ...
Anii s'au topit ca spuma.

Cât ţi-era ţie de dragă
Seara'n dangăt de cireadă,
Cum îţi ascuţeai în şagă
Ghearele. Cine-o să creadă

Că orice duşman sau câine
Te-alunga de pe răzoare
Tu din pomi, fără ruşine,
Le zâmbeai triumfătoare.

Dar ai vrut să vezi oraşul,
Te-a vrăjit. Alţii s'o spună!
Nu era mai bun el caşul
De la turmă, când se-adună?

Dar nevoile, urgia,
Ne-au distrus şi adăpostul,
Ne-au furat copilăria,
Ne-au stricat viaţa şi rostul.

Dormi pisica mea iubită,
Dormi tu singura-mi avere,
Dorm şi eu, noaptea-i grăbită,
Într'un ceas cu zorii piere.

Ş T I U

Dece stau veghind în noapte,
Ce mă ţine treaz mereu,
Ştiu, e-o lume numai şoapte
De la care's rupt cu greu.

E-un stejar în colţ de vie
E un dud ţinând un gard,
E-a naturei poezie
Peste doruri care ard.

Sunt poteci, cărări bătute,
Pomi umbroşi, izvoare reci,
Locuri mii, imagini sute,
Printre gânduri ce petreci.

Struguri verzi ca apa mării,
Roşii, negri de catran,
Nu pot să vă dau uitării
Şi vă caut azi în van.

CU FLORI

Cu flori de Mai şi flori de tei,
Cu degete ca de petale,
Cu gând şi zâmbetele tale
Se leagă salbe şi cercei.

Ai împletit în amintiri
Dealul cu noi, seara în luncă
Şi cu a Cerului poruncă
De dor, visări şi năzuiri,

Ai împletit un univers,
A paradisului cântare,
Ce Domnul cu mărgăritare
Şi flori şi-a scris primul Său vers.

VIOLETA

Cu drag priveam o violetă
Suavă, tare delicată,
Părea a fi cea mai cochetă
Din flori ce în grădini se-arată.

Pe-o tije lungă şi subţire
Petalele i se răsfaţă
Ca un îndemn pentru iubire
În zâmbetul de dimineaţă.

Pe violet, o picătură
De rouă, ca o piatră rară,
Sclipind a dragoste şi ură
Face lumina să tresară.

O clipă-i însă şi parfumul
Ce m'a desprins de timp şi lume
S'amprăştiat spre cer ca fumul
În amintiri fără de nume.

R O U A

Lumea azi s'a trezit supărată.
Răsăritul a găsit-o toată,
Cât să vezi, lăcrămată în stropi
Pe ramuri, pe ierburi şi pe snopi.

Florile se privesc ruşinate
Că-au petalele toate udate,
Nu le-alină nici murmur de vânt,
Plâng mereu şi nu scot un cuvânt.

Pom bătrân, fără ani, în livadă,
De mâhnit a căzut jos grămadă
Şi'ntr'o creangă ce-i ruptă de tot
Parcă-ar fi rezemat într'un cot.

Iar oamenii plini de griji, cu grabă,
Alergând ca să-şi vadă de treabă,
N'au putut bănui ce a fost.
De-altminteri nu avea nici un rost.

GÂND NEBUN

Sunt humă din humă,
La humă eu trag,
Căci moartea mi-e mumă
Pe clipe şirag.

În viaţă sunt zeul,
Sunt demon, nimic,
Duşman mi-este eul
Spre el mă ridic.

Credinţa mi-e una
Şi una e tot.
Domneşte minciuna
În pumni de netot.

Sunt tare ca piatra
Ca ea mă sfărâm.
Ce dragă mi-e vatra
Şi drumul păgân.

Nici sfinţii nici dracii
În cale-mi apar,
Nici crinii nici macii,
De ei n'am habar.

În faţa-mi e-o lume,
Din gene clipind,
Cu gânduri postume
De ea mă desprind.

CÂNTEC HAIDUCESC

Frunză verde de pelin,
La stăpân eu nu mă'nchin,
Nu mă'nchin la nimenea
Că aşa-i inima mea.

Frunză verde de gutui
Inima am să mi-o sui
Sus în vârful muntelui
La suflarea vântului

Căci ea tot mă chinuieşte,
În piept bate şi zvâcneşte,
Slobodă ar vrea să fie
Şi la drum mă tot îmbie.

Foaie verde foi de nuc,
Mă duc să mă fac haiduc
Şi-am să iau şi-un roib să-mi fie
Frate bun în haiducie.

Şi-am să iau şi-o flintă veche
Să o fac fără pereche
Şi cu pletele în vânt
Toată ziua am să cânt:

Frunză verde de pelin,
La stăpân eu nu mă'nchin,
.....

I A D

Tropot, tropot, răsună câmpia,
Tropot, tropot, domneşte furia,
Pădurea şi drumul răsună despot,
Văzduhul şi lumea e toată ropot,
Chiar râul de spaimă se-opri din şipot.

Valuri, valuri, în furie rece,
Valuri,valuri, ce vor să înece
Câmpia şi dealul, oraşe şi sat,
Se pare potopul că e revărsat
Şi leagănă'n valuri coşmarul visat.

Gânduri, gânduri, o viaţă trudeşte,
Gânduri, gânduri, speranţa dospeşte,
Răscoală, frământă, tu pace nu dai,
E clipa'mplinirii ce viaţa sfidai,
E ceasul în care la toate cedai.

Vuiet, vuiet, din cer plouă teamă,
Vuiet, vuiet, cu nori de aramă
Şi fumul şi praful iscat a cuprins
Pe cel cu victorii, pe-acela învins
Şi'nghite în bezna-i pe cel ce s'a stins.

Luptă, luptă, pornită deodată,
Luptă, luptă, o umbră ciudată,
Armate şi tancuri, vapoare la drum
Şi gloanţe şi schije şi bombe şi scrum,
Comandă şi vuiet se rup din hurum.

Spaimă, spaimă, e viaţă şi moarte,
Spaimă, spaimă, lumea se împarte,
Juguri se-aruncă pe lanţuri ce cad,
Dispare şi punte şi drumuri şi vad,
Omorul şi groaza fac lumea un iad.

ÎN ROBIE
(Fragment)

Ce lungă v'a fost încercarea
Şi chinul şi jalea din voi,
Bătuţi şi purtaţi în convoi,
Furându-vă haina, mâncarea.

.....

Ca fumul tristeţea se'ntinde,
Necazuri se-abat peste noi,
Ce-i bun este azi un gunoi
Gonit şi din câmp şi din tinde.

Nici soarele, cerul, câmpia,
Nu'mbie pe nimeni la drum.
Tot locul e jale şi scrum,
Uscată şi tristă e glia.

De lanţuri te'ncurci la tot pasul
Iar rana adâncă spălând
Găseşti chiar şi lupul mai blând.
E fără speranţe impasul.

Când frunza se scutură'n vară
Iar câmpul întreg e uscat,
Ciulinii în vântul iscat
Aduc a pustiu şi ocară.

.....

V'AŢI DUS

Un fluierat şi'n depărtare
V'aţi mistuit parcă în nori
În noaptea ce de-atâtea ori
Pare o mare.

Au dispărut mâini de adio
Dar tot alături vă zăresc,
Cu voi în ochi şi gând trăiesc,
Acelaşi trio.

Când aţi plecat, cine să poată
S'aline inimii frământ
De dragoste şi legământ
În lumea toată?

Cu dor am să mă-avânt spre stele
Şi'ncet de-acolo, în zbor lin,
Voi coborâ ca să mă'nchin
Dragostei mele.

Aş vrea într'un vârtej cu luna
Spre mine'n dor să vă atrag,
Să vă îmbrăţişez cu drag
Pe voi într'una.

Iar noaptea cât este de lungă,
De voi fi treaz sau ostenit,
Dragostea mea necontenit
O să v'ajungă.

ÎN GÂND

În gând cutreier pas cu pas,
Fără busolă sau compas,
De-a lungul zările,
De-a latul mările.

Şi'n calea ce o am de scrum,
Îmi ies mereu, îmi ies în drum,
Goale ungherile,
Morman durerile.

Acolo unde fac popas,
Mi-apar la fiecare pas
Spânzurătorile
Şi piază ciorile.

AMURG DE TOAMNĂ

Pădurea-i ruginită cu pete ce apar
Pe-alocurea mai dese, pe-alocurea mai rar
Şi frunzele răzleţe cad picături de sânge
Iar cerul gri şi sumbru, de trist, acuma plânge.

Copaci ce se frământă de frunze despuiaţi,
În ploaia fină, deasă, continuu sunt spălaţi
Lăsând în urmă stropii pe ramurile goale
De lăcrămi ce se-anină pe-a nodurilor poale.

Fără stăpân, un câine în ploaie stă flămând;
Prelung, sinistru-i urlet ţi-alungă orice gând.
Se'nmormântează zarea cu anul ce se'ncheie,
Tristeţea peste lume e lacăt şi e cheie.

FĂRĂ VEDERE

Nu, nu-i nevoie ca să-mi spună
Vre-un trecător, căci simt eu bine,
Îmi spune inima din mine
Că-i noapte şi pe cer că-i lună.

Sunt orb şi'n parte, jumătate
Din viaţa mea întunecată
Care prin lume e purtată
E-o veşnică pustietate.

Pe mine soarele mă arde
Dar de lumina lui n'am parte
Iar noaptea, stelele departe
Nu le mai văd cum cad petarde.

E câmpul plin de maci, cicoare,
Le calc ca vitele'n copite,
Le simt în urma mea strivite
Şi-mi seacă-al ochilor izvoare.

Nu văd când ceru-şi poartă norii
Da-l simt atunci când răbufneşte
Şi ploaia'n faţă mă loveşte
De'ncurc amiezile cu zorii.

Eu nu mai am ca înainte
Un orizont mereu în faţă
Ci umbre mari, blocuri de gheaţă
Care plutesc pe ochi şi minte.

Acuma nu îmi aflu locul
Căci simt ce-am mai simţit odată
Pe foşnet lin, ca o sonată,
Că'n bezna-mi s'a întors norocul.

Nu, nu-i nevoie ca să-mi spună
Vre-un trecător, căci simt eu bine,
Îmi spune inima din mine
Că-i noapte şi pe cer că-i lună

Iar vântul ce-a'nceput să bată
Îl recunosc atât de bine
În adierea care vine
Că-i dintr'un crâng, ca altă dată.

Şi-atunci, parcă-i o veşnicie,
Era la fel, tot noapte, lună,
Eu cu iubita împreună
Vorbeam cu-atâta bucurie.

Iar râsul ei, 'l-aud într'una
Şi ca şi-atunci şi azi mi-e dragă,
În bezna ce o port pribeagă
Lumină-mi e întotdeauna.

Ea-i singura mea mângâiere.
Din amintirile trecute
În umbrele-mi negre şi mute,
Otrăvi amare, ea e miere.

E dintr'un crâng ca altă dată,
Îl recunosc atât de bine
În adierea care vine
Pe vântul ce-a'nceput să bată.

Nu, nu-i nevoie ca să-mi spună
Vre-un trecător, căci simt eu bine,
Îmi spune inima din mine
Că-i noapte şi pe cer că-i lună.

DESTRĂMARE

Cerul e plumb de nouri grei,
Trec oameni, umbre amuţite,
Ar fi prea greu ceva să vrei
În zori cu toate asfinţite.

Priveşti spre lumi de ne'nţeles,
Îţi pare Terra melodramă,
Nu e nimica de cules
Iar ce-ai trudit se tot destramă.

ZILE CU CEAŢĂ

Zile cu ceaţă de toamnă, cu frunze în mii de culori,
Zile în care pansele rămas-au ca ultime flori,
Rupeţi din mine trecutul, trecutul din dealuri şi văi,
Roade bogate şi poame şi mirişti gătite cu clăi.

Toamnă, te-aşterni cu tristeţea, tristeţea ta plină de rod,
Ramuri se pleacă de poame deasupra livezii de glod,
Gândul îmi fuge departe, în lumile fără hotar,
Caut prin stele sălaşul, îmi caut credinţei altar.

Prin ceaţa toamnei aripa-mi se'nfoaie cu norii în zbor,
Urc spre luceafărul serii dar iarăşi în urmă cobor,
Calea Lactee mi-e drumul spre glia cu ape, văzduh,
Fără odihnă să caut a tot Creatorului duh.

Slaba mea minte e poama pământului nostru de glod
Care aleargă în cercuri de pare că e un schilod,
Mintea aş vrea ca să-mi fie plămada altei planete
Care în fugă prin spaţii, de spaţii să se îmbete.

Meargă mereu înainte, în urmă să verse scântei,
Prindă în goana-i nebună planete în şiruri, curmei,
Sorii din lume'mpreună să dee o lume de foc,
Strângă arcada cerească în flăcări arzânde pe-un loc,

Nimeni să poată să vadă, să nu aibe cine gândi,
Ardă a lumilor soare, să fie o veşnică zi.
Flăcări albastre acolo vor naşte un nou Dumnezeu.
Locul acela să fie, să pot a mă naşte şi eu.

Mintea acolo creată, în soarele tuturor lumi,
Dee imbold înainte, să urc pe înaltele culmi,
Caut ca soarele lumii alţi sori ce la fel sunt făcuţi
Ce în lumina lor vie, de nimeni să fie văzuţi.

Strânge-voi sorii aceia şi alţii şi alţii mereu,
Mintea-mi să fie iar rodul a noilor lumi iar ca zeu
Forţe mânând înfinituri să strângă-alte lumi la un loc
Lumile-arzânde departe să pară grăunte de foc.

Astfel îmi trece din jale şi-atâtea necazuri, dureri,
Cerul se-aprinde de stele să uit de acum şi de ieri,
Toamnei redându-i iar farmec cu gingaşe ultime flori,
Zile'ncărcate de ceaţă şi frunze în mii de culori.

Ţ I E
(Fragment)

Îmi amintesc de-o iarnă grea şi lungă,
Te încălzeai de sobă rezemată,
Pierdută'n gând ce nimeni să-l ajungă
Păreai că eşti în marmoră săpată.

Azi iar ai stat de sobă sprijinită
Iar grijile privirea îţi pierdură,
Părea că pentru tine-a fost ursită
În cer, o minunată uvertură.

ÎNCEPUT DE IARNĂ

Petale roz de trandafir s'au spulberat
În vîntul rece, umed, supărat
Pe frunze, moarte în ajun, ce se unesc
Să prindă'n horă jocul nebunesc.

Un corb burlac, în vârf de pom s'a stabilit
Şi'n haina lui de puf s'a'nfofolit
Iar vrăbii zeci, rămân pe crengi fără îndemn,
De frig, au îngheţat şi par de lemn.

Pe lângă gard, cu vântu'n spate învrăjbit
Şade-un dulău pe oameni necăjit.
O bătrânică'ncet fereastra a crăpat,
Până în Mai, s'a hotărât să stea în pat.

NINSOARE

Fluturi albi, pe îndelete,
Tot văzduhul învelesc
Şi din zbor, în cete, cete,
Spre pământ se prăvălesc.

Cerne cerul fulgi de vată,
Cerne albe împăcări
Şi din gluga fermecată
Urcă cerului cântări.

Casele'n singurătate
Poartă cuşme de bumbac
Iar sub streaşini încărcate,
Franjuri curg în vârf de ac.

Pomii par de ciocolată
Presăraţi cu zahăr tos,
Aducând, ca niciodată,
Un aspect de maiestos.

Fluturi albi în cete, cete,
Prin văzduh zburătăcesc
Şi uşor, pe îndelete,
Tot pământul învelesc.

PENTRU MOŞ CRĂCIUN

Lui Rodica pentru că a plâns
neştiind ce poezie să-i spună
lui Moş Crăciun

Moş Crăciun, de-un an de zile
Te aştept cu nerăbdare,
Calendarul gol de file
Te-a chemat din depărtare.

Moş Crăciun, mi-e cam ruşine
Şi mă'ncearcă-acum şi teama
Dar cine-i mai bun ca tine?
De azi o ascult pe mama

Şi-am să fiu fetiţă bună,
N'am să zic rele cuvinte,
Toţi la anul o să-ţi spună
Că's fata cea mai cuminte.

ÎN TAINĂ

Pe drumul pustiu, în mers legănat,
Picioarele-abea le mută,
Trupul e ţeapăn iar capul plecat,
Gura deschisă şi mută.

Nu ştie dece a fost blestemat.
Asta ţi-e soarta chiabure,
Străinii-au cerut şi-ai fost alungat
Şi-ai stat ascuns în pădure.

Umbrele serii odihnă nu-i dau,
Iar ziua în noapte se-alege,
Dorul ce-l arde puteri îi redau.
Tu mergi într'una moşnege.

O noapte, alta şi alta mereu,
Drumeţ prin umbre străbate,
Pare în beznă al nopţilor zeu
Ce poartă drumul departe.

Când razele pale din lună cobor
Moşneagul în loc se opreşte.
Tristă statuie pe-un sumbru decor
Ce iarăşi la drum porneşte.

Pe culme e-un sat, încet dă ocol,
Pare că umblă agale
Spre schitul pustiu ce-i şubred şi gol
Şi locu'ngrădit din vale.

Acolo sub albele cruci, de ani,
De când şi-aduce aminte,
Se află cu toţi, vlădici şi ţărani,
Frate, copil şi părinte.

De drum istovit, în noapte târziu,
La vechile cruci ajunge,
Aici, şopteşte, pe veci o să fiu,
Ei nu mai pot să m'alunge.

Culcat pe-un mormânt săpat de curând,
Cu-ai lui din nou împreună,
Stă bietul chiabur, cu crucile'n rând,
Strajă-i argintul din lună.

DIN ALTE LUMI

Aş vrea să mă întorc la voi,
Să mân pe deal turma de oi,
Să port din nou opinca-mi ruptă,
Cămaşa'n piept iar desfăcută,
Să dau cu cuşma de pământ,
Să-mi zboare pletele în vânt
Iar miei, mioare-abea fătate
Cu drag să mi le port în spate.
Să stau în umbră de samar,
Să-mi port avutul pe-un măgar
Iar noaptea să veghez la stână
Şi'n fluier, dor, cânt să rămână
Pe freamătul din deal şi văi,
Să-i uit pe buni, să-i uit pe răi
Şi să rămân cu-a mea credinţă
Dar nu, nu este cu putinţă!

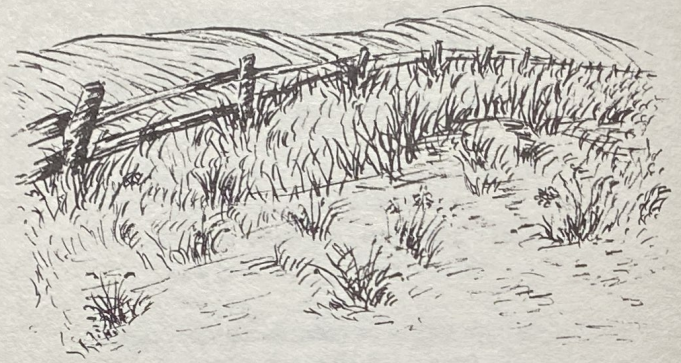

ÎMPĂCARE

La ore mici, în împăcare,
În felul meu m'aş vrea plecat
Cu gândul ce-am descălecat
Şi împărţit la fiecare.

Aş vrea pământul iar să fie
Aşa cum toţi l-am cunoscut
Când eram mic, când am crescut,
În el să dorm, nu în sicrie.

La cap o cruce, pe cer stele,
Să ştie lumea că am fost,
În rest nimic nu are rost
Din viaţa mea în bucăţele.

Aş vrea deasupra mea să crească
Covor de verde catifea
Şi câmpul tot a mă avea
Iar apele să-mi şipotească.

Când eu sub crucea putrezită
Voi fi un roditor pământ
Să stau cu-acelaşi legământ
În lumea ce mi-a fost urzită.

Să văd pe cai albiţi de spumă,
Cu mâna'n coamă, în avânt,
Zburând în iureş şi în cânt,
Urmaşii mei cum se îndrumă.

Să simt pământul cum tresare
În goana lor în lung şi lat,
Într'un galop neîncetat
Să-i văd cum vin şi pier în zare.

Să le văd laurii pe frunte,
Să le simt sufletul curat
Şi peste mine ne'ncetat
Galopul lor să facă punte.

OLOGUL

Târâş, târâş, încet, încet,
Îmi trag picioru'nţepenit.
Aşa pe lume am venit,
Ruşine şi regret.

Dar nu stau, nu, mereu gonesc
Şi dacă cerul m'a'nsemnat
Eu calc cu greu dar resemnat
Că-ai mei mă ocolesc.

Cu sunet sec, în pas de lemn
Eu tac când unii trecători
Să-şi treacă timpul uneori,
În râs îmi dau îndemn.

De când mă ştiu mă chinuiesc
Cutreierând în lung şi lat
Şi'n lumea toată n'am aflat
Un loc să mă opresc.

TOT ŢIE

Cu darul pietrelor cioplite
Domnul de m'ar fi înzestrat,
Pe tine eu te-aş fi sculptat
În armoniile urzite.

În stânca lumii cea mai mare,
Pe muntele cel mai semeţ
Aş fi cioplit şi fără preţ
Ţi-ar sta făptura'ncântătoare.

O mână ai purta-o'n ceaţă
Şi îndreptată spre pământ
Ai da în lume şi în vânt,
Pământului, o nouă viaţă.

Cu mâna dreaptă, de furtună
Odorul tău l-ai ţine strâns
Ca să-l fereşti de rău sau plâns,
De duşmănie şi minciună.

Veşmântu'n cute fluturânde
Va da impresia că zbori
Desprinsă muntelui, pe nori,
Simbol de farmec şi izbânde.

Şi luna o să ţi se'nchine,
Din stele vei avea covor,
Vei fi etern al lumii dor,
Vei fi a lumii zori senine.

VOI RÂDE
(Fragment)

.....

Nu pot să cer în tunet
Şi linişte şi flori
Nici crivăţului sunet
Strigare de cocori.

De-i fulger, foc să fie,
În ger să fie'ngheţ.
De-i rodul scrum pe glie
La ce să-i mai dau preţ?

De'n alte lumi seninul
E-atotputernic zeu
Şi'n cupe curge vinul
Dece să le cânt eu?

Privind cu jale'n suflet
La lumea ce-a'mpietrit,
Îmi amintesc de Hamlet
Şi el nedumerit.

Dar râdă şi pământul
Şi duşmanii câţi sânt
Că nu mă dau cu vântul
Şi n'am nimic să cânt.

Doar mâine'n judecată
La câte-am ispăşit,
Voi râde şi-eu odată
Un râs fără sfârşit.

BOLTA DE CASTANI

Deasupra bolţii de castani
Trecut-au luni, trecut-au ani
Iar sub frunzişul ruginit
O nouă iarnă s'a ivit.

Castanii lăcrămiază iar
În curcubeu aprins de jar
Iar vântu'n iureşu-i turbat,
Covorul tot l-a ridicat,

Covor din mozaic de foi,
Lăsând în urmă pomii goi.
Vin nori din zări, învolburaţi,
Sosind ca nişte împăraţi

De maiestuoşi, ducând cu ei,
Din patru lumi, toţi norii grei.
Deasupra bolţii, cer senin
Piere cu norii grei ce vin.

Castanii crengile-şi feresc,
Pe cer balauri se'nfrăţesc
Şi-au devenit ameninţări
În tunete spunând ocări.

Era pe seară şi târziu,
Ştiai că-acolo o să fiu,
Mă aşteptai, te-am aşteptat,
Mă tot temeam că ai plecat.

De după trunchi de fulgi albit
Tu m'ai chemat şi mi-ai zâmbit,
Păreai în iarnă flori de Mai.
Îţi aminteşti? Doar tu erai.

De-atunci, din ce în ce mai des,
Prin umbrele care se ţes
Şi peste bolta de castani,
Trecut-au luni şi-atâţia ani.

PRIMII FULGI
(Fragment)

Cerne cerul, cern şi norii
Stele albe şi petale,
Îngheţat e râul morii
Iar ceva mai jos, în vale,

O oglindă e tot lacul
Din al cărui luciu pare
Că se-apleacă'n unde stuful
Cât şi-un pom stufos şi mare.

Lin se-aşterne floare albă
Ondulându-se pe glie
Şi în ceaţă, pomi în salbă
De culoare arămie

Înşiraţi cu ghiaţa'n poale
De mirare se mlădie
Iar cu umbre dau târcoale
La măcieşii din câmpie.

Peste arbori, stuf, nuiele,
Peste ramuri, crengi şi maluri
Se aşează mii de stele
Ce din cer coboară'n valuri.

Nici un zgomot nu tresare
Peisajul ce îmbracă
Haina cea de sărbătoare
Iernii mândre dar săracă.

Doar în şoapte, printre ramuri,
Vântul a'nceput să spună
Întâmplări şi mii de hazuri
Strânse de mai mult de-o lună.

Printre fulgii de zăpadă
Noaptea tot învăluieşte,
Vântul s'a oprit din sfadă
Şi în crengi se ghemuieşte.

Peste tot cuprinsul morii,
Peste deal şi peste vale,
Cerne cerul, cern şi norii
Stele albe şi petale.

RĂVAŞ ANULUI NOU

Anule nou eşti un măgar
De în zadar
În filele din calendar
Ai încăput,
Tu aşteptat şi-atât de vrut,
Cum de-ai putut
Să vii cu mâna'n buzunar
Ca un hoinar
Şi fără pace în hotar?
Dar stai un pic
Că tot îmi eşti şi prost şi mic,
Eu te ridic
Şi te arunc'napoi la zei
Căci dacă vrei
Cu duşmanii să fii, cu ei,
Îţi port război
Şi-atunci potaie, înapoi,
Nu eşti cu noi.

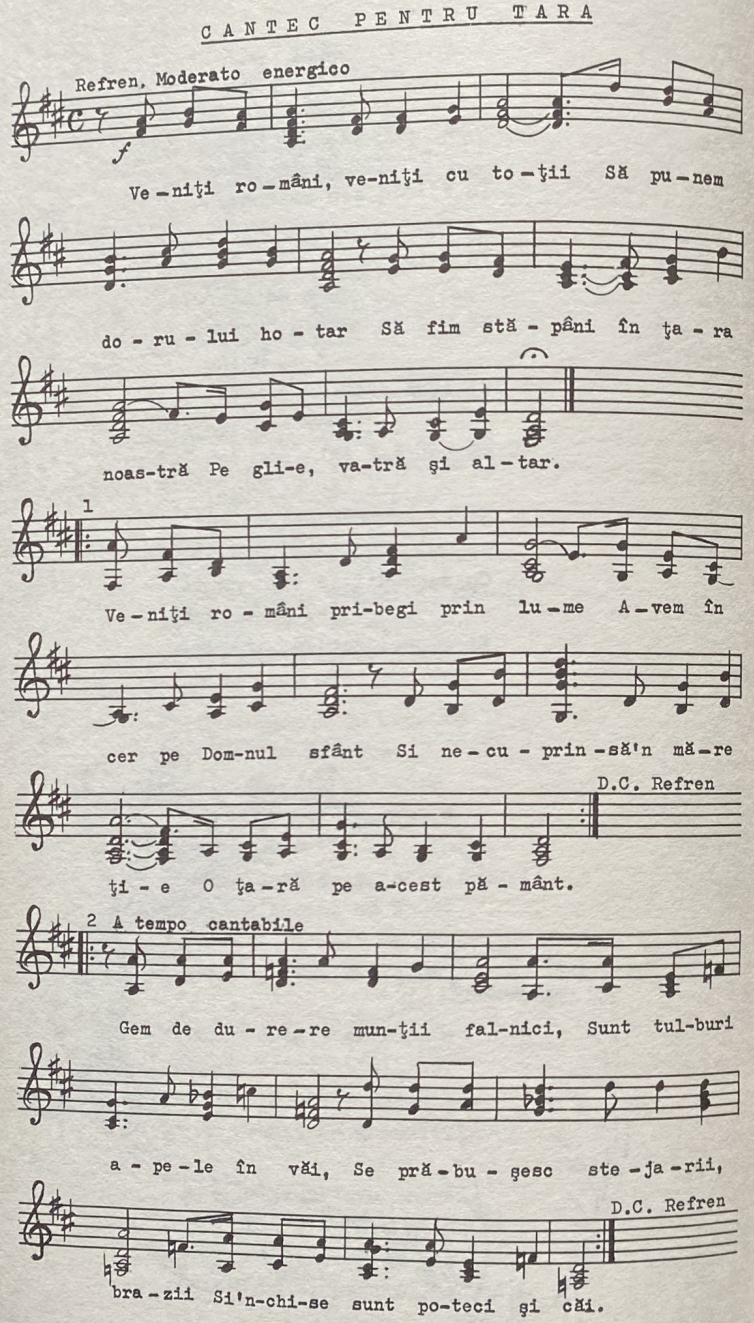

CÂNTEC PENTRU ŢARĂ

Veniţi români, veniţi cu toţii
Să punem dorului hotar,
Să fim stăpâni în ţara noastră
Pe glie, vatră şi altar.

1. Veniţi români pribegi prin lume
Avem în cer pe Domnul Sfânt
Şi necuprinsă'n măreţie
O ţară pe acest pământ.

Uitaţi de ziua care vine,
De greutăţi sau de belşug;
Sunt fraţii noştri în robie,
Batjocoriţi în lanţ şi jug.

Veniţi români, veniţi cu toţii
Să punem dorului hotar,
Să fim stăpâni în ţara noastră
Pe glie, vatră şi altar.

2. Gem de durere munţii falnici,
Sunt tulburi apele în văi,
Se prăbuşesc stejarii, brazii
Şi'nchise sunt poteci şi căi.

Veniţi români, destule lăcrămi
Au curs din ochi nevinovaţi,
Prea multă jale şi-umilinţă
Au cunoscut ai noştri fraţi.

Veniţi români, veniţi cu toţii
Să punem dorului hotar,
Să fim stăpâni în ţara noastră
Pe glie, vatră şi altar.

1. Sunat-a ceasul! În unire
Să alungăm pe-asupritori,
Pe cei ce în nesaţ şi ură
Ne-au fost călăi şi lipitori.

Să fluture pe vechi hotare
Stindardul nostru strămoşesc
În semn de sfântă libertate
Pe tot cuprinsul românesc.

Veniţi români, veniţi cu toţii
Să punem dorului hotar,
Să fim stăpâni în ţara noastră
Pe glie, vatră şi altar.

I M N

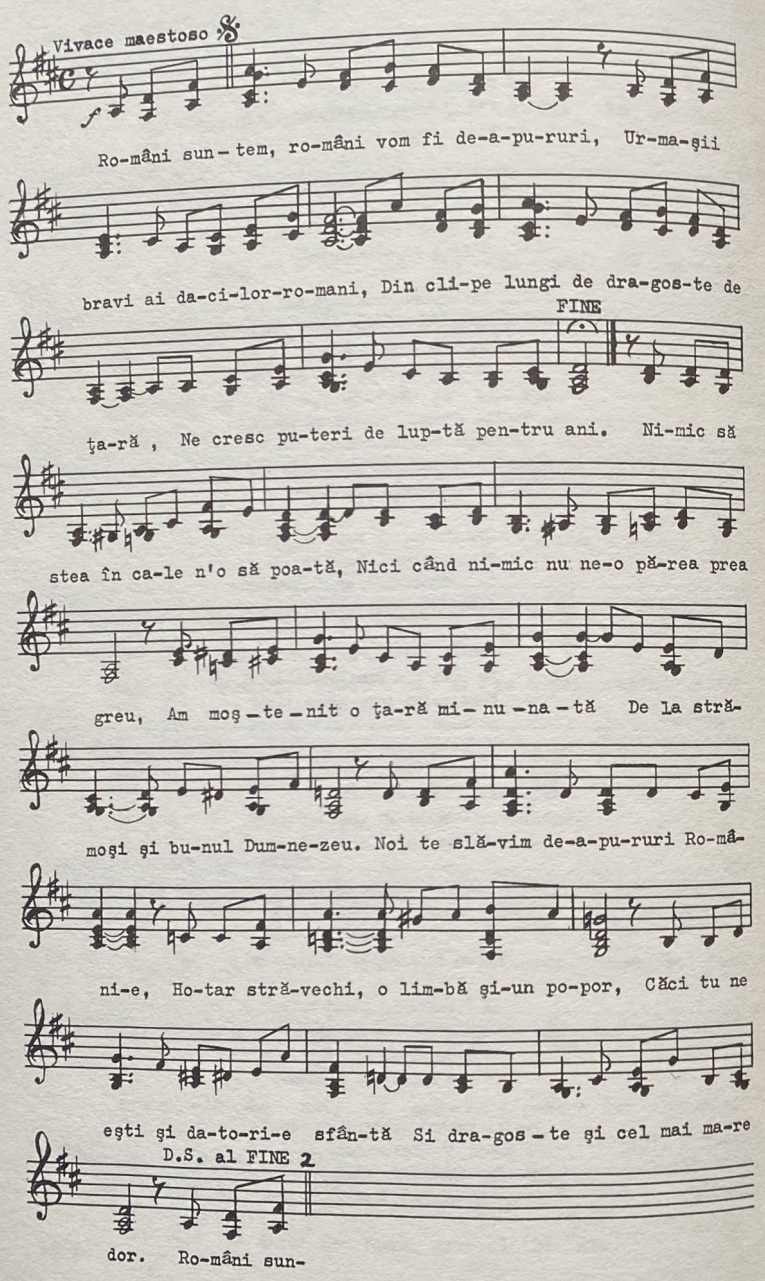

I M N

1. Români suntem, români vom fi de-apururi,
Urmaşii bravi ai dacilor-romani,
Din clipe lungi de dragoste de ţară
Ne cresc puteri de luptă pentru ani.

Nimic să stea în cale n'o să poată,
Nici când nimic nu ne-o părea prea greu,
Am moştenit o ţară minunată
De la strămoşi şi bunul Dumnezeu.

Noi te slăvim de-apururi România,
Hotar străvechi, o limbă şi-un popor,
Căci Tu ne eşti şi datorie sfântă
Şi dragoste şi cel mai mare dor.

2. Români suntem şi veşnic România
Te vom purta prin noi şi prin nepoţi
Pe culmile de glorie şi cinste
Să răspândeşti lumină pentru toţi.

CUPRINSUL

DIN SOARE APUNE
New York 1971-1980

Vagari 9
Oare? 10
Acolo 10
Imn 13
Cântec pentru ţară 14
Mărţişor 16
Reîntoarcere 17
În vis 18
Neputinţă 19
Clipe bune-Clipe rele 20
Soartă 21
Primăvara la Paris 22
Hora florilor 23
Dor 24
Mereu 24
Noroc 25
Brazdă 26
De urît şi dor 27
Un stejar în colţ de vie 28
Destin 28
Înserare 29
El şi eu 30
Cărare 30
Visuri 31
Dăltuire 32
Fărâme şi bucăţi 32
Nimicurile 33
Din trecut 34
De ziua ta 35
Doamne 36
Precatio 37
Mărturisire 38
Urît şi dor 39
În cenuşe 40
Scrisoare de acasă 41
Pascală 43
Raze întunecoase 44
Milenii 45
Prăbuşire 45
Crâmpei de primăvară 46
Taină 47
Ore înlăcrămate 48
Spre Platon 48
S'au pierdut grădinile 49

Desprindere 49
Amărăciune 50
Perpetuum 51
Desiderium 52
Limba strămoşilor 53
A armânilor Pind 54
Gând 54
Acelaşi 55
Astăzi 55
Zi toridă 56
În luna Mai 56
Zi de toamnă 56
Note de drum 57
Din tren 58
Şi rău şi bine 59
Se înşiră zilele 60
Ultimul cânt 60
Nu întreba 61
A patra dimensiune 62
Frânturi de gând 63
Desculţii 63
Alunecuş 64
"Prietenii" 65
Pe geamul îngheţat 65
Urare 66
Grand Central Park 66
Munus 67
Aş vrea 68
Ore mici 68
Pe drum 69
Precizare 69
Ion nebunul 69
Ninge 70
1980 71

DIN SOARE APUNE
New York 1981-1985

Cu noi e Dumnezeu 72
Neamul meu 75
Stăpânii 76
Nopţi de veghe 77
Do Re Mi 78
În capul mesei 79
Clipe negre 80
Mi-e dor 81
Metropola 82
Vise uitate 83
Călător 83

Blestem 85
Oricâte căi 85
Universala simfonie 86
Îndemn 86
Ordin 87
La volan 88
Frânturi 88
Nedumerire 89
Scrisoare la mijloc de iarnă 90
Răscruce 91
Aici şi acolo 91
Disonanţe 92
Aşteptare 93
De Paşti 94
Beţie 94
Cântaţi 95
Incomensurabil 96

DIN SOARE APUNE
Poeme uitate

Amintiri de toamnă 99
Zorile 100
Pastel 101
Umbră şi lumină 102

DIN SOARE RĂSARE
Bucureşti 1949-1950

Drum de ţară 105
Voi nu gândiţi? 107
Acest pământ 108
Dorinţa 109
Corbul 110
Eternă primăvară 111
Pe răzoare 111
Vis 112
Nostalgie 114
Eu n'am să uit 117
Înfruntare 118
Umbre 119
Amintiri 121
Daţi-mi înapoi 122

Arhanghelul 123
Nu ştiu cum să te'nchipui 125
Doarme tot oraşul 126
Ştiu 127
Cu flori 128
Violeta 128
Roua 129
Gând nebun 130
Cântec haiducesc 131
Iad 132
În robie 133
V'aţi dus 134
În gând 135
Amurg de toamnă 135
Fără vedere 136
Destrămare 138
Zile cu ceaţă 138
Ţie 139
Început de iarnă 140
Ninsoare 140
Pentru Moş Crăciun 141
În taină 142
Din alte lumi 143
Împăcare 144
Ologul 145
Tot ţie 146
Voi râde 147
Bolta de castani 148
Primii fulgi 149
Răvaş anului nou 151
Portativ - Cântec pentru ţară 152
Versuri - Cântec pentru ţară 153
Portativ - Imn 154
Versuri - Imn 155
Cuprinsul 156